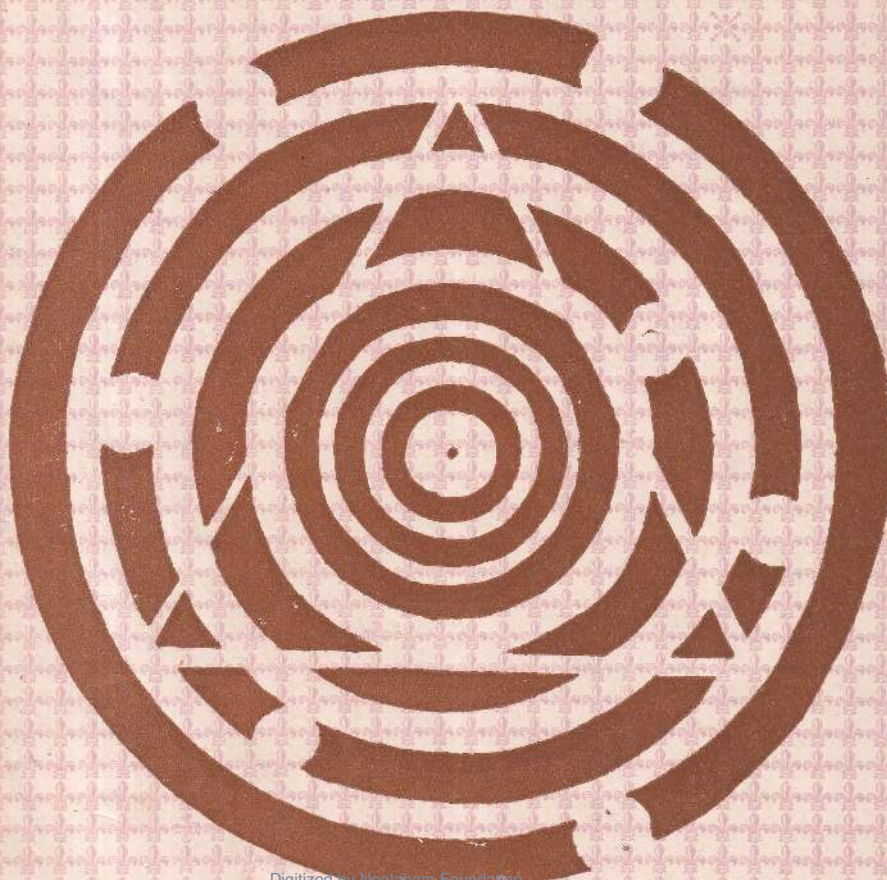

கிறைய்யல்

கோலங்கள்

வடிவம் 2

வண்ணம்

ശാസ്ത്രസാരം

നാലാക്ഷരം

5 3112

இறையியல் கோலங்கள்

(பருவ இதழ்)

வடிவம்: 2

ஆவணி 1982

வண்ணம்: 2

வெளியிடுவோர் :

ஞானப்பிரகாசர் தமிழ்க் கழகம்

தேசிய குருத்துவக் கல்லூரி

அம்பிட்டி

கண்டி

ஆசிரியர் குழு

பொறுப்பாசிரியர்கள் :

அருள்திரு. சி. யோ. இம்மானுவேல்

அருள்திரு. விக்ரம் குருஸ் அ. ம. தி.

அருள்திரு. ஜே. நீக்கலஸ்

அருள்திரு. அல்போன்ஸ் பேர்னாட்

தொகுப்பு :

ம. ஜெரோ செல்வநாயகம்

ய. தேவசகாயம்

ஜெரூட் செ. சவரிமுத்து

அ. சகாயதாசன்

அச்சிடலாம் :

“ இறையியல் கோலங்கள் ” இல் வெளிவரும் கருத்துக்கள் கிறிஸ்தவக் கோட்பாடுகளுக்கு எதிரானவை அல்ல என்பதேயன்றி, இதுதான் திருச்சபையின் போதனை என்பதற்கில்லை.

+ போல் பெரேரா

கண்டி மறைமாவட்ட ஆயர்

உட்புகுமுன்

புதிய பார்வையில் பழைய உண்மைகள்

எந்தவொரு உண்மையும் எக்காலத்திற்கும் பொருளுள்ளதும், சக்தி வாய்ந்ததாகவும் நிலைத்திருக்க வேண்டுமெனில், அந்தந்தக் காலத்திற்கும், இடத்திற்குமுரிய மக்களுக்குப் பொருத்தமானதாகவும், பொருளுள்ளதாகவும் அமையும் வகையில் அவ்வுண்மை மீண்டும் மீண்டும் வடிவமைக்கப்பட வேண்டும். இல்லாவிடின், மாறிவரும் உலகில், மாறா உண்மைகள் உரிய முறையில் விளங்கிக் கொள்ளப்படாது போய்விடும்.

நம் மீட்பின் உண்மைகளும் இவ்வித புதுப்பித்தலுக்கு உட்படுத்தப் பட்டுப் புதுவடிவம் கொடுக்கப்பட்டால்தான், அவை தொடர்ந்து எக்காலத்திற்கும் எல்லா மக்களிடத்தும் நிலைத்து நிற்க முடியும். ஒரு குறிப்பிட்ட மொழி, சூழல், பண்பாடு ஆகியவற்றிற்கு உட்பட்ட விதத்தில்தான் இந்த உண்மைகளுக்கு வடிவமும், பொருளும் கொடுக்கப்படலாம்.

நமது விசுவாசத்தின் ஒருமைக்கும் இரட்சணியப் பணிக்கும் குந்தகம் விளைவிக்காது இத்தகைய செயற்பாடு இடம் பெறல் வேண்டும். இதனது நோக்கம் விசுவாச உண்மைகளை உருக்குலைப்பதோ, அவற்றின் சரியை பெறுமதினைக் குறைப்பதோ அல்ல; மாறாக, அவற்றிற்கு மேலும் மெருகூட்டிப் புதிய இரட்சணிய சக்தி கொடுப்பதே.

கத்தோலிக்க விசுவாசத்தையும் மரபையும் நெறிப்படுத்தும் சில அடிப்படை உண்மைகளாகிய இறை வெளிப்பாடு, திருச்சபை வாழ்வு, சென்ம பாவம் என்பவை இவ்விதழில் குருமாணவர்கள் நால்வரால் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. இன்றைய நவீன நோக்குகளையும், தேவைகளையும் கருத்திற்கொண்டு இவற்றை ஆராய்ந்து புது வடிவமும் பொருளும் கொடுக்க இவர்கள் முயலுகின்றனர்.

பாரியதொரு செயற்பாட்டில், இத்தகைய எம்முயற்சி ஒரு சிறு படிக்கல்லாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஒரே தூய ஆவியின் வழி நடத்தலின் கீழ், இப்பணியில் எம்முடன் சேர்ந்து உழைக்க, குருக்கள், துறவிகள், பொதுமக்கள் அனைவரையும் அன்புடன் அழைக்கின்றோம். உங்களது ஆக்கங்கள் விமர்சனங்கள் மூலம் இப்பணியில் பங்கேற்றிடுக!

அருள்திரு. சீ. யோ. இம்மானுவேல்.

உள்ளே

பக்கம்

★ முதியவர்கள்	1
★ ஆசிய மண்ணின் இறைமக்கள்	8
★ மறைநூல் உண்மையில் இறைவார்த்தைதானா	16
★ சென்மபாவம்	24
★ நற்செய்தி ஆய்வு: மாற்கு	31
★ Synopsis	37

முதியவர்கள்

— சில இறையியல் சிந்தனைகள்

அருள்திரு. இம்மானுவேல் பர்ணந்து

அமெரிக்க பல்கலைக்கழகம், வாஷிங்டன்

மனிதனின் வாழ்க்கையை அவனுடைய அனுபவங்களுடன் ஒன்று படுத்தி, எமது விகவாசத்தின் வழிநின்று சிந்திப்பதைப் பொதுவாக நாம் இறையியல் சிந்தனை என்று அழைக்கலாம். இவ்வாறு எழும் சிந்தனைகள் மனித வாழ்க்கையின் அனைத்துப் பிரச்சனைகளுக்கும் முழுமையான விளக்கங்களைத் தருகின்றன என்று நாம் கூறிவிட முடியாது. அதே வேளையில் இறையியல் எனும் சிந்தனைத் தொகுப்பு உண்மையின் வழியில் நிலைத்து நிற்க வேண்டுமெனில், அது மனித அனுபவங்களுடன் மிக நெருங்கிய விதத்தில் தொடர்புற்றிருப்பதுடன், மனிதனைப் பற்றி ஆய்வு செய்யும் மற்றைய படிப்பு நெறிகளிலிருந்து சரியானவற்றைத் தளதாக்கிக் கொள்ளவும் வேண்டும். இக்கட்டுரையில் அடங்கியிருக்கும் சிந்தனைகள் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் மரபுவழி நின்று விளக்கம் தருகின்றன. இவை எமக்கு ஒரு நிறைவான “முதுமையின் இறையியல்” (a complete Theology of Aging) தருபவை அல்ல; மாறாக, இச்சிந்தனைகள் முதியோரைப்பற்றி இறையியல் கோணத்திலிருந்து சிந்திக்க நமக்கு உதவுகின்றன.

முதியோர் ஆண்டுச் சிறப்புக் கட்டுரை

மனிதனின் நிறைவுக்கு முதுமை எனும் பருவம் கட்டாயம் அவசியமா? இதே வினாவை எமது விகவாசத்தின் வழி நின்று பின்வருமாறு கேட்கலாம்: எம்மைப் படைத்த இறைவன் வாழ்க்கையின் ஒரு கட்டமாக ஏன் அழகிழந்த, வலுவிழந்த ஒரு நிலையைத் தருகிறார்? இந்த கைய வினாக்களுக்கு இவருவான பதில்கள் மனிதனிடத்தில் இல்லாத போதிலும், மனிதனை முறையாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு எம்மிடத்தில் ஒரு வகையான சிந்தனை இருக்கத்தான் வேண்டும். கத்தோலிக்க திருச்சபை முதுமைப் பருவத்தை மதிப்புக்குரியதாகக் கணிக்கின்றது; முதியவர்களை மதித்து, அவர்களைப் பேணிப் பராமரிக்க வேண்டும்

என்று கற்பிக்கின்றது. இப்போதனை பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்திலிருந்தே வழக்கிலிருந்து வந்துள்ளது. சீராக ஆகமம்: “முதியோருக்கு உன் மனதைத் தாழ்த்தி. பெரியோருக்குத் தலைவணங்கு” (சீராக் 4: 7) என்று கூறுகிறது. பழைய ஏற்பாட்டை நிறைவேற்ற வந்த கிறிஸ்து, “நீங்கள் வாழ்வு பெறவும், அதை நிறைவாகப் பெறவுமே நான் வானிலிருந்து இறங்கி வந்தேன்” (அரு. 10: 10) என்று மொழிகின்றார். இதனாலேயே கிறிஸ்துவின் வழி செல்லும் நாமும், மனிதனின் அனைத்து வாழ்நாட்களும் நிறைவு பெறக்கூடிய வகையில் வாழவேண்டியுள்ளது. பின்வரும் பகுதிகளில், முதலில், மன்த அனுபவத்தில் நாம் காணும் சில குறிப்புக்களை ஆராய்ந்து, பின்னர் இவற்றையொட்டி, நமது செயற்பாடுகள் எப்படி அமைய வேண்டும் என்பது பற்றி தோக்குவோம்.

மனித அனுபவத்திலிருந்து கிடைக்கப் பெறுபவை:

1. குடிசன மதிப்பீட்டாளர்கள் (demographers) ஒரு வகையில் மனித அனுபவத்தை மதிப்பிடுகின்றார்கள் என்று நாம் கூறலாம். இம் மதிப்பீட்டின் புள்ளிவிபரங்கள், மனித அனுபவத்தை மிகத்தெளிவாகவும், முழுமையாகவும் விவரிக்க முடியாதெனினும், அவை எமக்கு பெருமளவில் உதவுகின்றன. இத்தகைய மதிப்பீட்டின்படி, இலங்கையில் தற்பொழுது சுமார் 951,000 முதியோர் இருக்கின்றார்கள். இத்தொகை 60 வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களை உள்ளடக்குகின்றது. 1971-ம் ஆண்டு கணிப்பில் இதே வயதினரின் எண்ணிக்கை 807,000 ஆக இருந்துள்ளது. முழுச்சனத்தொகையுடன் ஒப்பிடும்பொழுது கடந்த சில ஆண்டுகளில் முதியவர்களின் தொகை முழுச்சனத்தொகையின் 6.4 சதவீதமாக இருந்துள்ளது. இன்னும் 20 வருடங்களில் முதுமைப் பருவத்தை அடைந்தவர்கள் முழுச் சனத்தொகையின் 8.9 சதவீதமாக இருப்பர் எனத் தெரிகிறது.

2. 60 வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களை முதியவர்கள் என்று அழைக்கப்படுவதற்கு, ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச்சபை, ஓர் விளக்கம் கொடுக்கிறது. அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளில் சராசரியாக மக்கள் 70—80 வயது வரை வாழ்கிறார்கள். எடுத்துக்காட்டாக, ஜப்பானில் மனிதனுடைய பிறப்பின்போதுள்ள வாழ்நாள் எதிர்பார்ப்பு (life expectancy at birth) 72.8 ஆண்டுகளாகும். ஆனால் வங்காள தேசத்தில் இச்சராசரி 48.8 ஆண்டுகள் மட்டுமே. நவீன புள்ளிவிபரங்களின்படி இலங்கை வாழ் மக்களின் சராசரி வாழ்க்கை வயது 62.8 ஆகும். இச்சராசரி அதிகரிக்கும் பொழுது வழமையான ஆராய்ச்சியாளர் அதை அபிவிருத்தியின் ஒரு அடையாளமாகக் கருதுவதுண்டு.

இதுபற்றி அண்மையில் ஆசிய கத்தோலிக்க இயக்கம் மேற்கொண்ட ஆய்வின்போது, எமது மக்கள் மிகவும் குறைந்த வயதுகளிலேயே நோய்வாய்ப்பட்டு விடுகின்றனர் என்று ஐக்கிய நாட்டுப் பொதுச் சபைக்கு ஒரு முறையீடு வரையப்பட்டது. இந்நிலையை ஒழிப்பதற்கு எமது நாடுகளில் மருத்துவ வசதிகள் அதிகரிக்கப் படவேண்டும், அதிக போஷாக்குள்ள உணவுகள் அவர்களுக்கு அளிக்கப்படவேண்டும்.

3. ஆசிய மக்களிடையே முதியவர்களுக்குப் பெருமதிப்பும், கௌரவமும் அளிக்கப்படுகின்றன. எம்மத்தியில், அவர்கள் பெரியோர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். குடும்ப சமூக வைபவங்களிலே அவர்களுக்குப் பிரதான இடமுண்டு. அவர்கள் பாட்டன், பாட்டி, அப்பா, அம்மம்மா என்னும் அன்புப் பெயர்களைப் பெற்று, குடும்பத்தினருடைய ஆதரவையும், பராமரிப்பையும் பெற்றுவருகிறார்கள். இத்தகைய சூழ்நிலையில், மற்றைய பிரச்சனைகளும் எழாமலே. ஒன்றித்துச் சிந்திக்கும் பண்பும், உண்மை அன்பும், பணவசதி, இடவசதி என்பனவும் இல்லாத இடத்தில் முதியவர்கள் பெரும் இன்னல்களுக்குள்ளாகி வாழ்கின்றார்கள். எனினும், முதியோரைப் பேணிப் பராமரிக்கும், எமது பண்பாட்டிலுள்ள உயரிய இப் பண்பை நாம் தொடர்ந்து வளர்த்துவரவேண்டும். மேற்கு நாடுகளில் இப் பண்பு மிகவும் அருகி வருகின்றபோதிலும், இன்று பல்வேறு துறைகளிலிருக்கும் ஆய்வாளர்கள், முதியோரை அவர்களது சொந்த இல்லங்களில் வைத்து பராமரித்து வருவதே சாலச்சிறந்தது என்று கூறுகின்றனர்.

4. முதியவர்களின் நிலையை நாம் இருவிதங்களில் நோக்கலாம். பொதுவாக நாம் அவர்கள் சிறிதுசிறிதாக வலுவிழப்பதையே காண்கின்றோம். பற்கள் விழுந்து, கூனிக் குறுகி, அழகிழந்தவர்களாக அவர்கள் தோற்றமளிக்கின்றார்கள். தனிமை, நோய், துன்பம் என்பவற்றிற்கு ஆளாகின்றார்கள். சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழ்ந்தவர்கள் ஒதுங்கி, அடங்கி, வீடுகளில் தனியே அமர்ந்திருப்பதைக் காணும் பொழுது நாம் கலங்குகின்றோம். உயரிய சமூகப்பொறுப்புகள் கொண்டிருந்தவர்கள் இன்று மற்றவரின் உதவி நாடி வாழ்வதைக் கண்ணுறும்போது நாம் கவலைப்படுகின்றோம். அவர்களின் தோற்றத்தில் ஏற்பட்ட பலவீனத்துடன் சேர்ந்து அவர்களது மனோநிலையும் தள்ளாடுகின்றது. நினைவுக் குறைவு, சிந்தனைச்சிக்கல், மூளை சளைப்படைதல் போன்ற கோளாறுகள் அவர்களைப் பிடிக்கின்றன. இவையனைத்தும் வயோதிப நிலையை ஒரு வலுவிழந்த பருவமாக எம்மை எண்ண வைக்கின்றன.

மற்றொரு விதத்தில் முதியவர்களை மதிப்பிடும்பொழுது, அவர்கள் தமது வாழ்க்கையில் பலவற்றை சாதித்தவர்களாகவும் சிறப்புப்பெற்றவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். சார்ன்ஸ் கறன் (Charles Curran) போன்ற இறை இயல் ஆய்வாளர்கள் முதுமைப் பருவத்தை மனித வளர்ச்சியின் உச்ச நிலை என்றளவுக்குக் கருதுகின்றார்கள். இதன்படி முதியவர்கள் கூடுதலான தன்-உறவு (self-encounter) உள்ளவர்களாகவும், பிறருடன் ஆழ்ந்த, விரிவான உறவு கொண்டவர்களாகவும் இறைவனுடன் அதிகமாக உறவாடுபவர்களாகவும் காணப்படுகின்றார்கள். தமது வாழ்க்கையில் பெற்ற அனைத்து அனுபவங்களின் வழியாக இவர்கள் படைப்பின் சிகரமாகிய மனிதனது ஆழ்ந்த பொருளை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்புப் பெறுகிறார்கள். வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் நிறைந்த அனுபவம் பெற்ற இவர்கள் இடம், காலம் எனும் எல்லைகளைக் கடந்து மனிதனின் உண்மை நிலையைப் பற்றிச் சிந்திக்கக் கூடியவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

5. கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின்படி, முதிய பருவத்தையடுத்து வரும் நிகழ்ச்சியான மரணம் நம்மனைவரினதும் கவனத்திற்குரியது. மரணத்தின் போது வாழ்வு முடிவுறுவதில்லை; அது வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு நிலையைக் கடந்து, உயிர்ப்பு நிலையை அடையும் ஓர் இடைநிலையே ஆகும். புனித சின்னப்பர் பாவத்தின் வழியாக மரணம் இவ்வுலகிற்கு வந்தது என்கிறார் (உரோ 5:12). ஆனால் வரலாற்றில் வந்த கிறிஸ்து பாவத்தையும் மரணத்தையும் வென்று உயிர்த்தெழுந்தார் (1 தெச 4:14). எனவே கிறிஸ்தவ விசுவாசிகளுக்கு மரணம் ஒரு வாயில் மட்டுமே. இறைவனுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட முதியவர்கள், மரணத்தின் வாயிலாகச் சென்று அவரை நேர்முகமாகக் காண்கிறார்கள். இவ்விசுவாசம் முதிய பருவத்தின் சிறப்பை மேலும் வலியுறுத்துகின்றது. தன்னுடனும் இறைவனுடனும் மிக நெருங்கிய உறவு கொள்ளும் முதியவர்கள், தமது வாழ்வின் அடுத்த கட்டமாக அவ்வுறவுகளை மரணத்தின் வழியாக உச்சநிலைக்கு நியமப்படுத்துகிறார்கள். இது மானிட வாழ்வின் நிறைவாக அமைகிறது. திருச்சபை இதன் பொருளை மிகவும் அழகாக அதன் வழிபாட்டிலே எடுத்தியம்புகிறது. இறந்தோருக்காக ஒப்புக் கொடுக்கப்படும் திருப்பலிகளிலே வெள்ளை நிற ஆடை அணிந்து, கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்த திருப்பலியை திருச்சபை நிறைவேற்றுகிறது.

முதியோர் மட்டில் நம் கடமைகள்

மேற்கண்ட பகுதியில் மனித அனுபவத்திலிருந்தும், கிறிஸ்தவ விசுவாசத்திலிருந்தும் குறிப்புக்கள் சிலவற்றை அவதானித்தோம். அடுத்து, முதியோர் மட்டில் நம் கடமைகள் யாவை என்று சிந்திப்போம்.

போம். முதியோர் மட்டும் தமது முதுமைப் பருவத்தை எப்படிச் செலவிடவேண்டும் என அறிந்திருக்க வேண்டும் என்ற தவறான மனப் போக்கை நாம் விட்டுவிட வேண்டும். முதியவர்களின் வாழ்வு நம் அனைவரையும் பாதிக்கும் ஓர் விடயமாகும். சமூகம்—அரசாங்கம், பங்குத்தளங்கள், குடும்பத்தினர்—உறவினர், தனிப்பட்டவர்கள் என்ற பல்வேறு மட்டங்களிலிருந்து, நாம் செய்ய வேண்டியவை யாவை என்பது பற்றி ஆராய்வோம்.

(அ) சமூகம்—அரசு

புள்ளி விபரங்களின்படி சமுதாயத்தில் அதிகரித்துவரும் வகுப்பினரான முதியவர்கள்மீது கவனம் செலுத்துவது எல்லா மனிதரதும் கடமையாகும். சுமத்திலே, இன்றுகூட நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் பலராலும் கைவிடப்பட்டு அல்லலுறும் வ யாதிபர்கள் அநேகருள்ளனர். சமூகசேவைப் பகுதியினரால் இவர்களுக்கு வழங்கப்படும் உதவிகள் மிகவும் குறைந்த அளவையாகும் பல இன்னல்களுக்கு மத்தியில் நிர்வகிக்கப்படும் வயோதிபர் இல்லங்களுக்குக் கூட அரசாங்க உதவி போதியளவு கிடைப்பதில்லை. இவ்வில்லங்களில் சேருவதற்கு அநேகர் பல மாதங்கள் காத்திருக்க வேண்டியுள்ளது. இந்நிலை மாறுவதற்குப் போதிய வசதிகளுடன் கூடிய வயோதிபர் இல்லங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும். இம்முதியோர் அகங்கள் மிகவும் அவசியமான நிலையிலுள்ளோர்க்கு மட்டுமே உபயோகிக்கப்பட வேண்டும். நமது பண்பாடும், மேல்நாட்டு அனுபவங்களும் வளியுறுத்துவது யாதெனில் முதியோர் தத்தம் வீடுகளிலேயே பராமரிக்கப்படல் வேண்டும் என்பதாகும். இவர்களுக்கு அரசாங்க உதவிகள் சரியான முறையில் வழங்கப்பட வேண்டும். போஷாக்குள்ள உணவுகள், மருத்துவ வசதிகள், போக்குவரத்து வசதிகள் போன்ற இன்னொன்றான வழிகளில் அரசாங்கம் உதவவேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, ரஷ்யாவில் அரசு அளிக்கும் சிறந்த வசதிகளினால் சிலர் 168 வருடங்கள் கூட, திடீராக வாழ்கிறார்களென ஓர் விஞ்ஞான சஞ்சிகை கூறுகிறது. இலகுவான வழிகளான மலர் வைத்தியம், இசை வைத்தியம் போன்ற மருத்துவ முறைகளினால் பாக்கு (Baku) எனும் மிடத்தில் முதியவர்கள் சிறப்பாகப் பராமரிக்கப்படுகிறார்கள் என அறிய முடிகிறது.

(ஆ) பங்குத் தளங்கள்

முதியவர்களின் ஆழமான ஆன்மீக வாழ்வு சமுதாயத்திற்கு இன்றியமையாதது என்பது நாம் தெரிந்ததே. அவர்களின் தொகையும், முக்கியத்துவமும் அதிகரிக்கும்போது அதற்கேற்ப பங்குகளிலே நாம்

வழிபாடுகளையும் சேவைகளையும் ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும். எடுத்துக் காட்டாக, பங்குகளிலே நோயாளரை மந்திரித்தல், குணமாக்கும் வழி பாடுகளை (healing services) நடாத்துதல் ஆகியன மூலம் முதியோருக்கு நம்பிக்கையும் ஆறுதலும் அளிக்க முடியும். அவர்கள் பங்குபற்றக் கூடிய யாத்திரைகள், குறுகிய பயணங்கள், சுகாதார—மருத்துவ சொற் பொழிவுகள் என்பவை அதிக பயன் கொடுப்பவையாகும். இதைவிட பங்குகளில் இயங்கிவரும் மரியாயின் சேனை, இளைஞர் ஒன்றியம், மகளிர் மன்றம் ஆகிய சேவை இயக்கங்களின் வழியாக முதியவர்களை விடுகளிலேயே வைத்து பராமரித்து வரும் நற்பண்பை வளர்க்கலாம். முதியவர்கள் தாமே ஒன்று சேர்ந்து மற்றவர்களுக்குச் செய்யும் பணிகளையும் பங்கு மட்டங்களில் ஊக்குவிக்கலாம். இவ்விதமாக ஒவ்வொரு பங்கும் முதுமையின் முக்கியத்துவத்தைச் செயல் முறையில் எடுத்தியம்ப முடியும்.

(இ) குடும்பத்தினர் — உறவினர்

குடும்ப உறவுகள் எமது முதியோருக்கு மிக அவசியமானவை. அவற்றை நாம் என்றும் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். வீடுகளிலேயே மருத்துவ வசதிகளைக் கொடுக்குமளவிற்குக் கல்வியும் பயிற்சியும் அளிக் கூப்படவேண்டும். இத்திறமை ஏற்பட குடும்பத்தினரதும், சமூகப் பணியாளரினதும் ஒத்துழைப்பு இருக்க வேண்டும். முதியவர்கள் தமது நேரத்தைச் செல்வையான முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு நூல்கள், பத்திரிகைகள் போன்றவற்றையும், வாடுஷி, தொலைக்காட்சி போன்ற கருவிகளையும் அவர்களின் விடுகளிலேயே பாவனைக்கு அளித்து உதவ வேண்டும்.

முதியவர்களது ஆன்மீக வாழ்வு பற்றியும் குடும்பத்தினர் கவனம் செலுத்த வேண்டும். ஆலயத்திற்குச் செல்ல முடியாத முதியவர்கள் வீட்டில் இருப்பின் அவர்கள் நற்கருணை, மற்றும் அருட்சாதனங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும். குடும்பச் செபம், அயலார் ஒன்று சேர்ந்து வீடுகளில் செய்யும் செபம் போன்றவையும், குடும்பத்தினர் முதியவருக்குச் செய்யும் உதவிகளாக அமையும். இதே வேளையில், நமது சூழலில் ஏற்படும் குடும்பத் தகராறுகளால் நமது முதியவர்களில் ஏற்படும் பாதிப்பையும் மறந்துவிடலாகாது. எமது குடும்பங்களிலே சண்டை சச்சரவுகள் மலிந்துள்ளன. இவற்றை முற்றாக ஒழிப்பதற்கு எம்மிடத்தில் கிறிஸ்தவ நற்பண்புகள் வளரவேண்டும். சிரிய பண்பாடும், பணவசதிகளும் இருப்பினும், மற்றவரைப் புரிந்து கொள்ளுதல், பொறுமை, ஞானம் ஆகியவற்றில் குடும்பத்தினர் வளரா விடில் அவர்களது குறைபட்ட உறவுகளினால் முதியவர்கள் துன்பப்படு

வார்கள். எனவே அவர்களை அன்பும் பரிவும் கொண்டு பராமரிக்க, நமது வீடுகளில் கிறிஸ்தவ வாழ்வு சரியான முறையில் வேருன்ற வேண்டும்.

தனிப்பட்ட முதியவர்கள்

60 வயது அடைந்தவுடன் எல்லா மனிதரும் ஒரேயளவு முதிர்ச்சி பெற்றுவிடுவதில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்கே உரிய விதத்தில் தனிப்பட்ட வளர்ச்சிக்கும் தளர்ச்சிக்கும் ஆளாகின்றான். முதியவர்கள் பற்றிய விசேட புலமை பெற்றுள்ள ஆய்வாளர்கள் (Gerontologists, Geriatrists) இவ்வாழ்க்கைமாறுதல்களைப் பற்றித் தெளிவாக விபரித்துள்ளனர். அவற்றை இச்சிறுகட்டுரையில் ஆராய முடியாதிருக்கிறது.

முதுமையை ஓர் நோய் என்று கருதும் தவறான கொள்கை எம் மத்தியிலிருந்து அகற்றப்பட வேண்டும். முதுமை என்பது வாழ்க்கையின் ஒரு கட்டம். இறைவனுடைய சிறப்பான நன்கொடை என்பதை நாம் செயலில் காட்ட வேண்டும். முதிய பருவத்தைப்பற்றி, 60 வயதிற்குப் பின்னர் சிந்திக்கலாம் என்றிருத்தல் தவறாகும். எமது சிறுவயதிலிருந்து வளர்ச்சியுடன் தளர்ச்சியும் ஏற்படுகின்றது எனக் கூறும் விஞ்ஞானிகளின் அறிவுரையை நாம் ஏற்று வாழ வேண்டும்.

முடிவுரை

இக்கட்டுரையின் முக்கிய ஒரு சிந்தனையாக முதுமைப் பருவம் இறைவனால் அருளப்படும் ஒரு நன்கொடை எனக் கண்டோம். எனவே இக்கால கட்டத்தை, கிறிஸ்தவ விகவாசத்தின் வழிநின்று, தன்னோடும் இறைவனோடும் கூடிய உறவு கொள்ளும் ஒரு நிலையான நாம் மனப் பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். இந்த அடிப்படையில் நாம் ஒவ்வொருவரும் பல்வேறு நிலைகளினின்று செயற்பட வேண்டியவர்களாயுள்ளோம். முன்னாள் அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜோன் கெனடி இதைப் பற்றி அழகாகக் கூறியுள்ளார் : “வாழ்வுக்குப் புதிய வருடங்கள் அளிப்பதுடன் மட்டும் நாம் நின்றுவிடக் கூடாது. அவ்வருடங்களுக்குப் புதுவாழ்வு அளிப்பது எமது குறிக்கோள் ஆக வேண்டும்.” ஆகவே புதுவாழ்வு அளிக்கும் அவ்வுயரிய குறிக்கோளுடன் செயற்படுவோம்.

ஆசிய மண்ணின் இறைமக்கள்

— சா. பி. கிருபானந்தன் —

ஆசியா எங்கே?

ஆசியா என்பது உலக புவியியற் பிரதேசத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியைக் குறிக்கும் வெறும் குறியீடுதான்? இற்றைவரை மேற்கத்தைய முறைச் சிந்தனையாளர்கள் அப்படித்தான் எண்ணுகிறார்கள். ஆசியா என்று அழைக்கப்படும் இந்த புவியியற் பிரதேசம் ஒரு தனித்துவமான பண்பாட்டுப் பின்னணி கொண்ட ஒரே இன மக்களைக் கொண்டது அல்ல, மாறாக பல தனித்துவமான பண்பாட்டுப் பின்னணிகளைக் கொண்ட பல இன மக்கள் கூட்டங்கள் வாழும் பிரதேசமாகும். உலகின் புவியியற் பிரதேசங்களை ஐந்து கண்டங்களாக வகுக்கும் மேற்கத்தைய புவியியற் படவரைபு முறை, மேலெழுந்தமான, செயற்கையான ஐரோப்பிய முறையாகும். ஐரோப்பிய நிலப்படவரைபாளர்கள் தனித்துவமான பண்பாட்டுப் பின்னணி கொண்ட பல்வின மக்களின் மரபுவழிப் பிரதேசங்களை ஒன்றாக்கி ஆசியா என அழைத்தார்கள்.

ஆசிய மக்களை ஒன்றிணைக்கும் நேரடிப் பண்பாட்டுப் பொதுமை ஒன்று இல்லாவிட்டாலும், வரலாற்று ரீதியிலும் அரசியல் ரீதியிலும் ஐரோப்பிய காலனித்துவ சிக்கலில் தொடர்ச்சியாக நீண்டகாலம் இருந்தமைதான் இம்மக்களை ஒன்றிணைக்கும் பொதுமைக் காரணியாக அமைகிறது. இந்த காலனித்துவ எதிர்ப்புணர்வு ஆசியமக்களை ஒன்றிணைக்கின்றது. ஐரோப்பிய வடிவத்தில் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட எமது கிறிஸ்தவ விசுவாசமும் ஆசிய மண்ணில் புரட்சிகர மாற்றத்தை எதிர்த்தோக்கி நிற்கின்றது.

ஆசிய இறைமக்களின் வரலாற்றுப் பின்னணி

இயேசுகிறிஸ்து ஓர் ஆசிய மகனாகவும், கிறிஸ்தவம் ஆசிய மண்ணிலும் தோன்றிய போதிலும், கிறிஸ்தவம் ஆசியாவிற்கு பெரும்பாலும் மேற்கத்தைய காலனித்துவ ஆட்சியின் போதுதான் கொண்டுவரப்பட்டது. ஆசிய மண்ணில் மலர்ந்த கிறிஸ்தவம் ஐரோப்பிய மக்களின் அரசியல், பண்பாட்டுச் சூழலில் பின்னிப்பிணைந்து ஒன்றாகிவிட்டிருந்தது. ஐரோப்பிய மத்தியகால பண்பாடு, சிந்தனைபோக்கு வெளிப்பாடு

அனைத்தும், கிறிஸ்தவம் என்ற அடைமொழியோடு குறிப்பிடப்படும் கருதப்படும் வந்தது. ஆசியாவிலுள்ள வைதீக திருச்சபைகள் தங்கள் வரலாற்று ஓட்டத்தை ஆரம்பகால அப்போஸ்தலிக்க வழிவந்த தொடர்ச்சியான கைமாற்றத்தோடு தொடர்புபடுத்தினும், பெரும் பான்மையான ஆசியக் கிறிஸ்தவ சமூகங்கள் 15-ம், 16-ம் நூற்றாண்டு களிலே காலனித்துவ ஆட்சியோடுதான் ஆசியமண்ணில் வேருன்றின.

மறைபரப்புப் பணி எப்பொழுதும் காலனித்துவ ஆட்சியாளரின் மற்றைய பணிகளான ஆட்சியியல், வர்த்தகப் பணிகளோடு சேர்ந்த ஒரு அங்கமாகவே கருதப்பட்டு வந்தது. உரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபைகூட 'பாதுவாடோ' முறையின் கீழ் உலகின் மறைபரப்புப் பணியை ஸ்பானிய, போர்த்துக்கீச அரசுக்களின் ஏகபோக உரிமையாக கொடுத்திருந்தது.

காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களும்சரி அவர்களோடு வந்த மறை பரப்புப் பணியாளரும் சரி ஆசிய மக்களின் பண்பாட்டு அறிவிடல் வளர்ச்சியைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஆசியாவின் மற்றைய மதங்களின் மெய்யியல் இறையியல் சிந்தனைகளையும் அவற்றின் வளர்ச்சியையும் புரிந்துகொள்ளாமலும், மேலும் மக்களின் வெகுஜன மத வுணர்ச்சியை விளங்கிக் கொள்ளாமலும் அவற்றைப் பொய்மையின் வடிவமாகவும் சாத்தானின் வேதமாகவும் கருதி, "அவர்களுக்கு மெய் வேதத்தை போதிக்கத்தான் கடவுள் ஆட்சியை தந்துள்ளார்" என்று சொல்லிக் கொண்டு மறைபரப்புப் பணியில் ஈடுபட்டார்கள். ஆசிய மக்களை அஞ்ஞானிகள் என்று கருதி அவர்களுக்கு இரட்சணயத்தை கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் பல்லாயிரக் கணக்கான மறைபரப்பு பணியாளர்கள் ஆசிய மண்ணிற்கு வந்து உழைத்தார்கள்.

காலனித்துவ ஆட்சியாளரிடையே ஏற்படும் மாற்றம் மறைபரப்புப் பணியின் நோக்கிலும் போக்கிலும் மாற்றத்தை மட்டுமல்ல கிறிஸ்தவ சபைகளுக்கிடையிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. மறை பரப்பு பணியாளர்கள் தத்தம் நாட்டுக்குரிய சிறப்பியல்புகளையும், பண்பாட்டுச் சூழலையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் புதிதாக உருவான ஆசிய கிறிஸ்தவர்களிடையே நிலைநாட்டினார்கள். விசுவாசம் தங்கள் நாட்டில் எந்த வடிவத்தில் இருந்ததோ அதே வடிவத்தை ஆசிய மண்ணிலும் வலிந்து புகுத்தினார்கள். இதனால் ஆசிய மண்ணில் மதம் மாறியவர்கள் ஐரோப்பிய பழக்கவழக்கங்களைக் கைக்கொள்ளத் தூண்டப்பட்டனர். இதனால் கிறிஸ்தவர்கள் காலனித்துவ ஆட்சியாளரின் கையாட்களாகவும் சமூக விரோதிகளாகவும் மற்றையவர்களால் கருதப்பட்டார்கள். கிராமப் புறங்களில் இம்மாற்றத்தை நேரடியாக காணவிட்டாலும் இம்மாற்றம் நகரப்புறங்களில் ஏற்பட்டதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. கிறிஸ்தவ மக்களும் சரி சமூகங்களும் சரி ஆசிய பண்பாட்டு சமூக ஓட்டத்திலிருந்து அந்நியப்படுத்தப்பட்டார்கள்.

ஆசியாவின் அரசியல் பரிணாமம்

ஆசிய நாடுகளின் அரசியல் பரிணாம வளர்ச்சியில் காலனித்துவ ஆட்சி மாற்றத்தோடு புதியதொரு மாற்றம் உருவாகத் தொடங்கியது. காலனித்துவ ஆட்சியின் முன்பு, ஆசிய ஆட்சிமுறை அரசு பிரபுத்துவ நிலச்சுவாந்த அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆட்சிமுறையாக இருந்தது. காலனித்துவ ஆட்சி கைமாற்றத்தின் போது ஆசிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் ஜனநாயகக் கோட்பாடு சார்ந்த ஆட்சி முறையை விரும்பின. காலனித்துவத்துக்கு எதிரான போராட்டம் ஆசியநாடுகளில் நடைபெற்றிருந்தாலும், ஆட்சியியல் கைமாற்றமானது முறையான மக்கட் புரட்சியால் ஏற்பட்டதென்று கருதமுடியாது.

இரண்டாம் உலகப் பெரும் யுத்தத்தை தொடர்ந்து ஏற்பட்ட உலக வரலாற்றுச் சூழ்நிலை இந்த ஆட்சி மாற்றத்துக்கு ஒரு காரணமாய் அமைந்திருக்கலாம். இந்த ஆட்சி மாற்றத்தை காலனித்துவ ஆட்சியாளர் கையிலிருந்து உள்ளூர்ப் பிரபுத்துவ நிலச்சுவாந்தர் குடும்பங்களின் கைக்கு கொடுக்கப்பட்டதாகவே கருதவேண்டும். தற் கால ஆசிய நாடுகளின் அரசியல் போக்குகள் இக்கருத்தை நிரூபித் தின்றன. முதிர்ச்சியடைந்துவரும் மக்களின் பங்களிப்பு வெகுஜனப் பங்களிப்பாக மாறும் போதுதான் ஆசியாவில் உண்மையான அரசியல் கைமாற்றம் ஏற்பட்டதாகக் கருதமுடியும். இம்மாற்றம் உருவாகும் சூழ்நிலைகளைத் தடுக்க, நாட்டின் ஸ்திரத்தை நிலைநாட்டல் என்ற பெயரில் ஆசிய நாடுகளில் இராணுவ ஆட்சியதிகார முறை உருவா குவதைக் காண்கின்றோம். கடந்த பத்தாண்டுகளில் ஆசியநாடுகளில் நடந்த இராணுவப் புரட்சிகளும் மற்றும் உருவான தனி மனித சார்பு ஆட்சியமைப்பு முறைகளும் இதற்குச் சான்றாகும்.

காலனித்துவ ஆட்சியாளரால் செயற்கை முறையாக உருவாக் கப்பட்ட நாடுகளின் ஆட்சிமுறைகள் ஆசிய நாடுகளில் உடைந்து வரு வதைக் காணலாம். ஆட்சியியல் வசதிக்காக செயற்கை முறையாக ஏற்படுத்தப்பட்ட புவியியல் எல்லைகள் அந்தப் பிரதேசத்தில் வாழும் மக்களின் பண்பாட்டு, மத, இனத் தனித்துவங்களை காணத் தவறிவிட் டன. இந்த செயற்கையான புவியியல் எல்லையமைப்பிலிருந்து விடுவித் துக் கொண்டு பல புதிய நாடுகள் ஆசியாவில் உருவாகின்றன. (இந் தியா-பாகிஸ்தான் 'பிரிவினை', பாகிஸ்தான்-வங்காள தேசம் 'பிரிவினை' இப்பின்னணியில் தான் சுழப் போராட்டத்தையும் பார்க்கவேண்டும்.) ஆசியாவின் பொருளாதார நிலைப்பாடு

ஆசிய நாடுகள் காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை அடைந்த போதிலும் பொருளாதார ரீதியில் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுதலை அடையவில்லை. பொருளாதார வளர்ச்சி நீண்டதூர இலக்

காகவே இருக்கிறது. உற்பத்திக்குறைவு, உணவுப் பற்றாக்குறை, முறையற்ற பங்கீடு, தீர்க்கமுடியாத வேலையின்மை, ஏற்றுமதி — இறக்குமதி வர்த்தகச் சமயின்மை போன்ற பல பிரச்சினைகளை ஆசியா எதிர்நோக்குகிறது. உடனடித்தீர்வாக தொழில்நுட்ப மயமாக்கல், கைத்தொழில் மயமாக்கல் போன்றவற்றைக் கடைப்பிடித்த போதிலும் இவை பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக அமையவில்லை.

ஆசிய பொருளாதாரம் மக்கட் தேவைசார் பொருளாதார அமைப்பிலிருந்து காலனித்துவ ஆட்சியாளரால் வர்த்தகம்சார் பொருளாதார அமைப்பாக மாற்றப்பட்டது. வர்த்தகம்சார் தொழில்கள் வளர்க்கப்பட, பாரம்பரியத் தொழில்கள் நலிவுற்று இல்லாமல் போயின. உதாரணமாக இலங்கையின் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையைக் குறிப்பிடலாம். ஆட்சி மாற்றத்தைத் தொடர்ந்தும் பொருளாதார உறவு வர்த்தகம் சார்பானதாகவே அமைகிறது. இவ்வர்த்தக உறவுகள் நவகாலனித்துவத்தை ஆசிய நாடுகளில் புகுத்துகின்றன.

ஆசியாவின் ஆன்மீகத் தேடல்

உலகின் முக்கிய மதங்களெல்லாம் ஆசியாவில் பிறந்தவையே. ஆசியா உலகிற்கு அளிக்கக்கூடியவற்றில் சிறந்தது எதுவென்றால் அது னுடைய ஆன்மீக அனுபவமேயாகும். ஆன்மீக மதிப்பீடுகளுக்கு முக்கியத்துவம், இடைவிடாத இறைத் தேடல், தொடர்ந்து வரும் தியான செபப் பாரம்பரியம் போன்றவையே ஆசியாவிற்கு தனித்துவமான தன்மையைக் கொடுக்கின்றன. ஆசியர்களின் மனநிறைவும் மனப்பான்மையும் எப்பொழுதும் மற்ற உலகைச் சார்ந்ததாக ஆன்மீகத் தன்மையுடையதாக இருக்கின்றதேயல்லாமல் அறிவுத்தன்மையுடைய உலோகாயதமானதல்ல. இன்றைய வரலாற்று நிலையில் ஆசியமக்கள் சடப்பொருள்வாதக் கொள்கைகளுக்குப் பின் செல்வதாலும், தொழில் நுட்பமயமாக்கல் காரணமாகவும் ஆன்மீகத் தன்மையை இழந்து வருகிறார்கள்.

மனிதவுருவெடுத்தல் மண்ணின் மயமாக்கல்

இயேசு யூதனுடைய இந்த மண்ணின் மகனாக முழுமையாக நிறைவாக மாறினார். திருச்சபையும் இருக்கின்ற பண்பாட்டு சூழலோடு முழுமையாகவும் நிறைவாகவும் மாறவேண்டும். விசுவாசமானது மனித பண்பாடு, வாழ்வு நிலைகள் என்பன கடந்த இறை அனுபவமாகும். ஆனால் விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தும் போது, அது வெளிப்படுத்தும் மனிதனின் பண்பாட்டுச் சூழலுக்கும் அவனுடைய அனுபவத்தின் நிறைவிற்குமேற்ப ஒரு வடிவத்தை எடுக்கின்றது. இறைவனின் வெளிப்பாடு ஒரு பண்பாடல்ல; அது ஒரு பண்பாட்டுச் சூழலில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இறை வெளிப்பாட்டின் நிறைவும் முழுமையும் இயேசுவே

திருச்சபையின் ஆரம்பகால மறைபரப்புப் பணியின்போது கூட இந்த பண்பாட்டு முரண்பாடு தோன்றியதைக் காண்கிறோம். யூத பண்பாட்டுச் சூழலில் தோன்றிய கிறிஸ்தவம் கிரேக்க பண்பாட்டுச் சூழலுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டபோது முரண்பாடு தோன்றுவதை புதிய ஏற்பாட்டு நூல்களில் காணலாம். யூதமயமாக்கல் என்ற பண்பாட்டு ஆதிக்கத்தில் இருந்து கிறிஸ்தவத்தை விடுவித்தவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கியவர் புனித சின்னப்பரே. புனித சின்னப்பர் கலாத்தியருக்கு எழுதிய திருமுகத்தில் இப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண அப்போஸ்தலர்களின் தலை மையோடு சந்தித்துபேசியதாக எழுதுகிறார். அப்போஸ்தலர் பணியில் இச்சந்திப்பு ஜெருசலேம் பொதுச் சங்கமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். “இன்றியமையாதனவற்றைத் தவிர எச்சமையையும் உங்கள் மேல் சுமத்தலாகாது” (அப். பணி 15. 28) என்ற தீர்மானமும் எடுக்கப்பட்டது.

ஆசியாவின் மறைபரப்பாளர்களுள் இப்பணித் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்திய இரு செயல் வீரர்களாக, 16-ம் நூற்றாண்டில் ஜெனீவ் பணியாற்றிய அருள்திரு. ரீச்சியையும், 18-ம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் பணிசெய்த வீரமாமுனிவர் எனப்படும் அருள்திரு பெஸ்கியையும் இங்கு சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியாது. இவர்களின் நோக்கும் போக்கும் உரோமை ஆட்சிப் பீடத்தால் விளங்கிக் கொள்ளப்படாததாலும் மறைபரப்புச் சபைகளுக்கிடையே இருந்த போட்டி மனப்பான்மையாலும் இவர்களின் திட்டம் தோல்விசண்டது. கடந்த காலங்களில் கிறிஸ்தவமயமாக்கல் எப்பொழுதும் மேனாட்டுமயமாக்கலாகவே இருந்திருக்கிறது. இரண்டாம் வத்திகான் சங்கம் புதிய சிந்தனையை எமக்குத் தருகிறது. “கிறிஸ்து மனுஷருவானபோது எந்த நோக்கத்தோடு தம்மோடு வாழ்ந்த மக்களுடைய சமுதாய, பண்பாட்டு சூழ்நிலைகளை ஏற்று நடந்தாரோ அதே நோக்கத்தோடு திருச்சபை மீட்பின் மறைத் திட்டத்தையும் கடவுளால் மனிதருக்கு அளிக்கப்பட்ட வாழ்வையும் எல்லா மக்களுக்கும் அளிக்கும் வகையில் இந்தக் குழுக்கள் அனைத்திலும் நுழைய வேண்டும்” (மறை பரப்புப் பணி, 10). எனவே கிறிஸ்தவ சமூகம் தனது பண்பாட்டுப் பின்னணிக்கேற்ப மாறவேண்டும் மறுவாழ்வடைய வேண்டும், அந்நியப்படுத்தப்பட்ட தன்மையிலிருந்து விடுதலையாக வேண்டும்.

இந்திய இறையியல் அறிஞரான அருள்திரு. அமலோற்பவதாஸின் கருத்து இதையே கூறுகிறது. “இயேசு இறைவனின் ஆற்றலால் நிரப்பப்பட்டு இந்த ஆற்றலைத் தம் சொல், செயல், அருங்குறிகள், புதுமைகள் ஆகியவற்றில் வெளிப்படுத்துகிறார். அவ்வாறே நற்செய்தியின் ஆற்றலும் வார்த்தையின் மீட்புச்செயலும் வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும், உருவந்தரப்பட வேண்டும், புலனால் அறியக்கூடிய

தாய் ஆக்கப்பட வேண்டும். இறுதியாக நற்செய்தி, விண்ணரசு ஆகியவற்றின் அருமைப்பாடுகள், அல்லது புதிய யுகம், புதியபடைப்பு ஆகியவற்றின் மெய்மைகள் கருப்பொருளாக மட்டுமில்லாமல் உருப்பொருளாகவும் ஆக்கப்பட வேண்டும். அவை அனைவரும் காணக்கூடிய, உணரக்கூடிய, அறியக்கூடிய சாதனங்களின் வழியாகத் தரப்பட வேண்டும். இந்த அமைப்பு, கண்ணால் காணக்கூடிய இந்த சமுதாய அங்கம், இந்த வாழ்வியல் அனுபவம், வாழ்க்கையின் பல துறைகளிலும் செயல்களிலும் காணப்படும் இந்த வெளிப்பாடு அனைத்தும் சமூக பண்பாட்டுச் சூழலில் திருச்சபையின் ஒருமைப்பாடு என்றும், இடம் காலம் தழுவிய நிலையில் மக்கள் மத்தியில் திருச்சபையின் மனுவருவம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது." டி. எஸ். அமலோற்பவதாஸ், நற்செய்தியும் பண்பாடும் (பெங்களூர்: அனைத்திந்திய விவிலிய மறைக் கல்வி இறைப்பணி நடுநிலையம், 1980)

காலனித்துவ ஆட்சி மாற்றத்தைத் தொடர்ந்து விடுதலை நாடுகளில் தேசிய எழுச்சி தோன்றுவது வரலாற்றுப்போக்கு ஆகும். இதனைப் பல நாடுகளில் கண்டாலும் இந்த தேசியவாத எழுச்சி குறுகிய வட்டத்தில் சிறுபான்மை மதங்கள் மொழிகள் பண்பாடுகள் போன்றவற்றிற்கு எதிராக மாறுவதையும் காணலாம். இந்தத் தேசிய எழுச்சியிலும் பண்பாட்டு மலர்ச்சியிலும் மேலும் அந்நியப்படுத்தப்படுவதற்குக் காரணம் எமது கிறிஸ்தவ சமூகங்கள் இன்னும் முற்றாக முழுமையாக இம்மன்களுக்குரியவையாக மாருததே.

பாஸ்கா மறைபொருள் வாழ்வு

இயேசு என்ற வரலாற்று மனிதன் தனது சாவாலும் உயிர்ப்பாலும் கிறிஸ்துவாக்கப்பட்டார் (மீட்பராக்கப் பட்டார், மெசியாவாகக் கப்பட்டார்.) இறைமனிதனாக வரலாற்றில் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டார். கடவுளின் மகனாக அழைக்கப்பட்ட வாழ்வை முழுமையாக்கினார். அவரது வரலாற்று வாழ்வில் இந்நிகழ்ச்சிகளை தனியான ஓரிரு நிகழ்ச்சிகளாக கருத முடியாது. இவ்வரலாற்று வாழ்வின் முழுமையும் நிறைவுமான உச்சிக்கட்டமே அவரது சாவு-உயிர்ப்பு எனும் பாஸ்கா மறைபொருள் நிகழ்ச்சியாகும். ஆரம்பகாலக் கிறிஸ்தவர்கள் தங்களது அப்போஸ்தலிக்க அறிவிப்பின் (apostolic kerygma) மையக் கருத்தாக இந்நிகழ்ச்சியை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னார்கள்; மக்கள் அனைவரையும் இப்பாஸ்கா மறைபொருளில் பங்குபற்ற அழைத்தார்கள்.

கிறிஸ்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பாஸ்கா மறைபொருளை வாழ அழைக்கப்பட்டவர்கள். திருமுழுக்கில் இவ்வாழ்வை வாழ அழைக்கப்பட்டவர்கள். நாம் இவ்வாழ்வைத் தினமும் வாழ வேண்டும். இவ்வாழ்வை வழிபாட்டில் கொண்டாட வேண்டும். "கிறிஸ்துவோடு நாம்

இறந்தோமாயின் அவரோடு வாழ்வோம் என்பதே நமது விசுவாசம், இறந்தோரிடமிருந்து உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து இனிமேல் இறக்கமாட்டார்... நீங்கள் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் கடவுளுக்காக வாழ்நிறுவர்கள் என எண்ணிக்கொள்ளுங்கள்” (உராமை. 6.8-11). கிறிஸ்தவ வாழ்வு பாஸ்கா மறைபொருள் வாழ்வாகும். நாம் தினமும் பாவத்திற்கு, பகைமைக்கு அறிபாயத்துக்கு, அநீதிக்கு, சுரண்டலுக்குச் சாகவேண்டும். இச்சாவிவிருந்து நாம் புது வாழ்வுக்கு உயிர்க்கவேண்டும். திருச்சபையும் கிறிஸ்துவின் மரணத்திலும் உயிர்ப்பிழலும் பங்கு கொண்டதால்தான் கிறிஸ்துவின் மறை உடலாக மாறமுடியும். எமது ஆசியத் திருச்சபையும் தனது காலனித்துவ தொடர்புக்கும் உறவுக்கும் மனப்பான்மைக்கும் மடியவேண்டும். இச்சாவு துன்பத்தைக் கொடுப்பது நமது பாதுகாப்பு என்று கருதும் அரண்களை உடைப்பது நமது இறையியல், ஆன்மீகவியல், நிதியியல் அனைத்தையும் தகர்க்கக் கூடியது. எனினும், இறப்பில்லையேல் உயிர்ப்பில்லை. மாற்றமடையாத திருச்சபை ஒரு நவகாலனித்துவ அமைப்பாகவே இருக்கும்.

இன்று ஆசிய சமூகங்கள் முழுமையான விடுதலையை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. புதிய மானிடப் பயணத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துகின்றன. காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை, வெறும் ஆட்சிமாற்றமேயன்றி உண்மையான விடுதலை அல்ல நவகாலனித்துவமானது பொருத்தமற்ற தொழில்நுட்ப உதவி, முதல் உலகச்சார்பு வர்த்தகக் கொள்கைகள், இராணுவத் தளம், ஆயுதக் குவிப்பு என்று பல்வேறு வடிவத்தில் ஆசியாவை அடிமைப்படுத்துகிறது. ஆசியாவில் ஆட்சிமாற்றம் வெள்ளைப்பிரபுக்கள் கையிலிருந்து உள்ளூர்த் துரைகளின் கைக்கு மாறியிட்டது. இவர்கள் நவ காலனித்துவத்தின் முகவர்கள். ஆட்சியைத் தொடர, மக்களின் விடுதலைப் பயணத்தை உடைக்க, ‘நாட்டை ஸ்திரப்படுத்தல்’ என்ற பெயரில் அதிகாரக் குவிப்பும் இராணுவ ஆட்சியும் தொடர்கிறது. இந்த அமைப்பில் மனித உரிமை மீறலும், பாஸிசச் சட்டங்களும் பெருகிக் கொண்டு வருகின்றன. “இக்கால மனிதரின், குறிப்பாக வறுமையிலும் மற்றெவ்வித துன்பத்திலும் வாடுவோரின், மகிழ்வும் நம்பிக்கையும் ஏக்கமும் கவலையும், கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவோரின் மகிழ்வும் நம்பிக்கையும் ஏக்கமும் கவலையுமாகும்” (இன்றைய உலகில் திருச்சபை, 1). ஆசிய மானிடப் போராட்டத்தில் ஆசியக் கிறிஸ்தவ மக்கள் பங்கெடுக்க வேண்டும்.

மண்ணின் மைந்தர்கள்

ஆசியாவில் கிறிஸ்தவம் இற்றைவரை ஓர் ஆசிய வாழ்வுமுறையாக மாறவில்லை. முதிர்ச்சியடைந்த திருச்சபை என்றால் அது முற்றாக பண்பாட்டுமயமான திருச்சபையே, அருள்திரு எஸ்.ஜே. இம்மானுவேல்

அடிகள் “மனிதவுருவாக்கலிலுள்ள சவாலும் பொறுப்பும்” என்ற ஆங்கிலக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தை இங்கு குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். “உண்மையாகத் தாயக மயமாக்கப்பட்ட திருச்சபை தான் அநனுடைய பிரதேசத்தின் மக்களின் தேவைகளையும் பிரச்சனைகளையும் முற்றாக உணரக்கூடியதோடு ஒடுக்கப்பட்டவர்களினதும், பல வீனர்களினதும் ஆதரவாளனாகவும் இருக்கும்.” (மெசஞ்சர் ஆங்கிலம் கிறிஸ்தவ இதழ்)

கிறிஸ்தவம் இறக்குமதிச் சரக்கா இல்லை காலனித்துவ ஆட்சியின் எச்சசொச்சமா? திருச்சபை ஆசிய மண்ணில் முற்றாக முழுமையாக ஆசியத் திருச்சபையாக மாறாவிட்டால் ஆசியாவில் கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிர்காலமில்லை.

மறைநூல் உண்மையில் இறைவார்த்தைதானா?

அ. சகாயதாசன்

திருமறை நூல் (Bible) இறைவனின் வார்த்தையை உள்ளடக்கிய ஏடு என்பதை நாம் எல்லோரும் விகவாச உண்மையென்று ஏற்றுக் கொள்கிறோம். கிறிஸ்தவர்களாகிய எங்களுக்கு, மறை நூலின் தகைமை அது இறைவனின் வார்த்தை என்பதிலேயே முழுக்க முழுக்க தங்கியிருக்கிறது. ஆனால் அத்தகைய இறைவனின் வார்த்தையை உள்ளடக்கிய திருமறைநூலில் சில குறைபாடுகள், நிறைவின்மைகள், ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், பிற்போக்கான, பின்தங்கிய அபிப்பிராயங்கள் போன்றன இருப்பதையும் நாம் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது. இவ்வாறான முரண்பாடுகளால் “நமது விசுவாசம் தவறானது” என்றோ அல்லது “மறை நூலில் உள்ளது அத்தனையும் உண்மை” என்றோ தவறான முடிவுகளுக்கு நம்மில் சிலர் செல்லலாம் சென்றுயிருக்கிறார்கள். மேலும் “நம்முடைய விசுவாசம் சரியான தென்றால், இறைவன் குறைபாடுகளுக்கும் கர்த்தாவாக இருக்கிறார்,” “குறைபாடுகளும் நிறைவானது ஏனெனில் அது கடவுளின் வார்த்தை” என்போமானால் நம்மை நாமே மற்றவர்கள் முன் மடையர்களாக்கிக் கொள்வோம். அல்லது “மறைநூலில் எவ்வித குறைபாடுகளும் இல்லை,” என்போமானால் நாம் மறை நூலை சுய அறிவுடன் வாசிக்க வில்லை, அல்லது முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தவில்லை என்றே நாம் கருத வேண்டும்.

இத்தகைய தவறான தீர்மானங்களுக்கு நாம் வருவது, தவறான கண்ணோட்டத்தில் நாம் மறைநூலை வாசிப்பதாலேயே. எனவே நாம் எக் கண்ணோட்டத்தில் மறைநூலை வாசிக்கவேண்டும் என்பதை இக் கட்டுரையில் ஆராய்வோம்.

மறை நூலில் குறைபாடுகள்?

உதாரணமாக, ஆதி. 1. 6-7இல் “நீர்த்திரளின் நடுவில் வான வெளி உண்டாகி நீரினின்றி நீர் பிரியக் கடவது” என்றார். இவ்வாறு கடவுள் வானவெளியை உண்டாக்கி, வானவெளிக்கு கீழேயுள்ள

நீரையும், வான வெளிக்கு மேலேயுள்ள நீரையும் பிரித்தார்.” இவ்வாக்கியத்திலிருந்து உலகமானது நீர்த்திரளின் மத்தியில் அமைந்துள்ளதென்றும் பூமியின் மேலும் கீழும் நீர்மயமானதென்றும் கருது வேண்டியுள்ளது. இக்கருத்து இக்கால வானவியல் கருது கோளோடு பார்க்கும் போது கேலிக்குரியதாக இருக்கலாம்.

மேலும் கடவுள் மனிதனைப் படைத்ததைப்பற்றி ஆதியாகமம் 2 ஆம் அதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளமை, சிறு பிள்ளை விளையாட்டுப்போல தோன்றுகிறது. ஆதியாகமத்தின்படி உலகம் ஏழு நாட்களில் உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியின் படி உலகம் பல கோடி காலமாக சிறிய அணுவிலிருந்து மனிதன் வரை வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது (கூர்ப்புக் கொள்கை). ஆதி. 2.7 இல் “ஆண்டவராகிய கடவுள் கனிமண்ணால் மனிதனை உருவாக்கி அவன் முகத்தில் உயிர் முச்சை ஊதவே, மனிதன் உயிருள்ளவன் ஆனான்”: இவ் வாக்கியத்தை தொடர்ந்து வரும் இன்பவனப் படைப்பும், விஞ்ஞான அறிவுப் பின் ணணியில் வருபவர்க்கு கேலிக்குரியதாகவே இருக்கும்.

இவற்றை விட ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான விளக்கங்களும் மறை நூலில் உண்டு. உ-ம் ஆதியாகம் 1ஆம் அதிகாரத்தின் ‘உலகப் படைப்பு’ பற்றிய விளக்கமும், 2ஆம் அதிகாரத்தில் ‘உலகப்படைப்பு’ பற்றிக் கூறப்பட்டவையும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டவையாகத் தோன்றுகின்றன. முதல் அதிகாரத்தில் படைப்பு ஆறு நாட்களில் நடைபெறுகின்றது. ஆறாம் நாள் மனிதன் படைக்கப்படுகிறான். இரண்டாம் அதிகாரத்தில் கடவுள் மனிதனைப் படைத்து, அவனுக்கென ஓர் இன்பவனத்தை உருவாக்குகின்றார். அவ்வனத்திலே மரம் செடி கொடி போன்றவற்றையும் வளரச் செய்கின்றார். இத்தகைய வேறுபட்ட விளக்கங்கள், எவ்வாறு ஒரே இறைவனின் வார்த்தையாக அமையமுடியும்?

சில முரண்பாடான கருத்துக்களும் மறை நூலில் உண்டு. ‘கண்ணுக்குக் கண், பல்லுக்குப் பல்’ என்று பழைய ஏற்பாட்டில் கூறும் அதே இறைவனின் வார்த்தை சிறிது காலத்தின் பின் ‘ஒரு கண்ணத்தில் அடித்தவனுக்கு மறு கண்ணத்தையும் காட்டு’ என்று முரண்பாடான கருத்துடையதாக மாறுகிறது. அப்படியாயின் இறைவன் காலத்துக்குக் காலம் மாறுபட்ட கருத்துடையவராக இருக்க வேண்டும்.

மேலும் விஞ்ஞானத்திற்கும் மறைநூல் வார்த்தைக்கும் முரண்பாடுகள் உள்ளன. ஆதியாகமத்தின்படி உலகம் ஏழு நாட்களில் உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் விஞ்ஞான ஆய்வின்படி உலகம் பலகோடி காலமாக

சிறிய அணுவிலிருந்து மனிதன்வரை வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது (கூர்ப்புக்கொள்கை). பூமி சூரியனைச் சுற்றுகிறது என்று கலிலேயோ கூறியபொழுது, இக் கொள்கை விவிலியக் கூற்றுக்கு முரண்பட்டது என்ற காரணத்தால் கலிலேயோவைச் சிறையிலடைத்து சித்திரை வதை செய்து அவர் கூறியதை வாபஸ் வாங்கச் செய்தவையும் எம் திருச்சபை வரலாற்றில் உண்டு!

பழைய ஏற்பாட்டு ஒழுக்க நெறிகள் தற்காலத்திற்கு எந்த வகையிலும் பொருந்தாதவையாக அமைவதை நாம் காணலாம். இஸ்ராயேலர் மற்ற இன மக்களை அஞ்ஞானிகள் பாவிகள் எனக் கணித்தனர். அவர்களுடைய சகோதரத்துவம் அவர்களது இனத்துக்குமட்டும் கட்டுப்பட்டதாக இருந்தது. வழிபாட்டு முறைகள், பலதார மணம் போன்றவை புதிய ஏற்பாட்டுப் போதனைகளுக்கு முற்றும் மாறுபட்டவையாக அமைகின்றன.

இத்தகைய வேறுபாடுகள் குறைபாடுகள் மறைநூல் முற்றுமுழுக்க இறைவனின் வார்த்தை தானா என்ற ஐயத்தை நமக்கு ஏற்படுத்துகின்றன.

மறைநூலை அணுகவேண்டிய முறை

இத்தகைய தவறான மனப்பாங்கிற்குக் காரணம் பிழையான முறையில் மறைநூலை அணுகுவதே என நாம் ஏற்கனவே கூறியுள்ளோம். அப்படியாயின் மறைநூலை நாம் எக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்க வேண்டும்?

மறைநூலின் குறிக்கோள்

மறைநூல் இறைவெளிப்பாட்டை உள்ளடக்கிய இறைவார்த்தை. இறைவன் தாம் தெரிந்து கொண்ட மக்களிடையல் ஆற்றிய செயல்களையும், தம்மை மக்கள் மத்தியில் வெளிப்படுத்திய விதத்தையும் எடுத்துக் கூறுவதால் அது இறை வார்த்தை எனப்படுகின்றது. எனவே மறைநூலின் குறிக்கோள் இறைவன் மனித மீட்பிற்காக செய்த செயல்களை எடுத்தியம்புவதாகும். இந்த அடிப்படையில், இறை ஏவுதலால் உந்தப்பட்ட மறைநூல் ஆசிரியர்கள் இறைவனின் வெளிப்பாட்டிற்கும் அவர் மக்களிடையில் செய்த செயற்பாட்டிற்கும் எழுத்து வடிவம் கொடுத்துள்ளனர். இறை வெளிப்பாடு வெறும் கற்பனை வடிவத்தில் நின்று விடவில்லை. அது குறிப்பிட்ட மக்களிடையே செயற்பட்டுவந்தது. அது தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களாகிய இஸ்ராயேலரின் வாழ்க்கையோடு பின்னிப்பிணைந்து நிற்கின்றது. இதனால் தான் பழைய ஏற்பாட்டு இறை நிகழ்வுகள் இஸ்ராயேலரின் வாழ்க்கை மூலமாக

வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன. இறைவெளிப்பாடு வெறும் விசுவாசத்தை மட்டும் எதிர்பார்ப்பதாக இல்லாமல், அது மனித வாழ்க்கையில் இறைவனின் சந்திப்பு என்ற மட்டில், இறைவனின் மக்கள் என்பதற்கு சான்று பகர்ந்து வாழ வேண்டியவர்கள் ஆகிறார்கள். இத்தகைய குறிக்கோலினால்தான் இறைவார்த்தை ஒரு குறிப்பிட்ட இன மக்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றுடன் பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனவே நாம் மறை நூலின் இறையுண்மையை நோக்குங்கால், நீர் கவந்த பாலிலிருந்து அன்னம் எவ்வாறு தூய பாலைப் பிரித்தெடுத்து உண்டதோ அவ்வாறே இறையுண்மைகளையும் நாம் பிரித்தெடுக்க வேண்டும்.

கருத்தும் எழுத்து வடிவமும்

இறைவெளிப்பாட்டிற்கு, இறைவனின் வார்த்தைக்கு எழுத்து வடிவம் கொடுத்தவர்கள், தங்கள் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைக்கேற்ப, தங்கள் நம்பிக்கை, கொள்கைகளுக்கேற்ப (உம் உலகம் மேலும் கீழும் நீர்த்திரளால் சூழப்பட்டது), தங்களது நடைமுறை ஒழுக்க நெறிகளுக்கேற்ப, ஏன் தங்களது சொந்த இலக்கிய நடைக்கேற்ப அதை வடித்திருக்கிறார்கள். எனவே அவர்கள் கூறும் கருத்துக்கள் இறை ஏவுதலால் உந்தப்பட, அக் கருத்துக்களுக்கு அவர்கள் அக்காலத்துக்குரிய இலக்கிய வடிவம் கொடுத்து, எளிய முறையில் எழுதினார்கள். அதாவது மறை நூல் மனித இலக்கிய எழுத்து வடிவம் பெற்ற இறைவார்த்தையாகும். எனவே மறை நூலின் ஒவ்வொரு சொற்றொடரும் இறைவனின் வார்த்தையென்பது தவறாகும். மாறாக அவை கூறும் கருத்தை, அவை கூறப்பட்ட வகையிலிருந்து பிரித்தெடுக்க வேண்டும்.

எனவே தான் மறைநூலை நாம் ஒரு இலக்கியக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்க வேண்டும். உதா: இறைவன் படைப்புத் தொழிலை ஆறு நாட்களில் செய்து ஏழாம் நாளில் ஓய்வெடுக்கின்றார். இது கூறும் கருத்து இறைவன் உலகைப் படைத்தார் என்பதே. இதுவே ஆசிரியர் நமக்கு கூற விரும்பும் மறையுண்மை. மற்றவையெல்லாம் ஆசிரியர் தமது காலத்தில் விளங்கிக்கொண்ட முறையில் தமது மக்களுக்கு விளங்கக் கூடியவகையில் தீட்டிய சித்திரங்களே. ஏழாம் நாள் யூதர்களின் ஓய்வு நாள் என்பதால் ஆசிரியர் 'ஏழாம் நாளில் இறைவன் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டார்' என்கிறார், வானத்தின் மேலும் பூமியின் கீழும் நீர் இருப்பதாக எபிரேய மக்கள் கருதியதால் 'முதலாம் நாளில் இறைவன் வானவெளியை உண்டாக்கி நீரினின்றி நீர் பிரியக்கடவது என்றார்' என்கிறார். ஆகாயத்தின் கதவுகள் திறக்கப்படுவதாலே தான் மழை பொழிகிறது என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள். இவற்றையெல்லாம் இறைவார்த்தையென நாம் கூறமுடியுமா?

மறைநூலிற்கு இரு ஆசிரியர்கள்

மறைநூலில், இறைவனின் வார்த்தையானது மனிதனின் எழுத்து நடைமுறையில், வாழ்க்கை சூழ்நிலைக்கேற்ப எழுதப்பட்டுள்ளதை இது வரை பார்த்தோம். மறை நூல் இறைவனின் ஏவுதலால் எழுதப்பட்டதால் இறைவனையும், மனித எழுத்துவடிவத்திலும், கற்பனை வளத்திலும் எழுதப்பட்டதால் மனிதனையும் ஆசிரியர்களாகக் கொண்ட ஏடாகும். இறைவன் மனித ஆசிரியனை எழுதத் தூண்டும்பொழுது ஒவ்வொரு சொல்லையும் இறைவன் 'சொல்வதெழுதல்' போல் கொடுக்க வில்லை. மாறாக இறைவன் இறையுண்மைகளை அவனுக்கு வெளிப்படுத்த, அவற்றை அவன் தனது சொந்தப்பாணியில் ஏற்ற இலக்கிய வடிவத்தில் எழுதியுள்ளான். மனிதநூலாசிரியன், இறைவனின் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளான்.

ஒரு கருவியின் செயற்பாட்டை நாம் எல்லோரும் நன்கு அறிவோம். நாம் ஒரு கருவியைப் பாவிக்கும்போது அக் கருவியின் தகைமை யானது நமது செயலினால் பிறக்கும் விளைவைப் பாதிக்கும். நாம் ஒரு பேனாவை பாவித்து எழுதும்போது, பேனாவின் குணதீசயங்கள் நமது எழுத்தைப் பாதிப்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். எழுத்துக்கு மூலகர்த்தாவாக நாம் இருந்தபோதிலும், நமது எழுத்தை நாம் பாவித்த கருவி பாதிக்கின்றது. கறுப்பு மையால் எழுதினால் எழுத்து கறுப்பு நிறமாகவும், சிவப்பென்றால் எழுத்து சிவப்பாகவும் அமைகின்றது. பேனாவில் ஏதாவது குறைபாடுகள் இருந்தால் கூட அது நமது எழுத்தைப் பாதிக்கின்றது. இவ்வாறு தான் இறைவனும் மனிதனைத் தனது கருவியாகப் பாவித்து தனது வார்த்தைகளை வெளிக்கொணரும் போது மனிதக் கருவியின் குணதீசயங்களான கல்வியறிவு, பண்பாடு, வரலாற்றுப் பின்னணி போன்றவை அவ் வார்த்தைகளை நிச்சயம் பாதிக்கவே செய்யும். மனிதன் சுயமாக சிந்தித்துச் செயல்படுபவன். இறைவன் மனிதனைப் பாவிக்கும் போது, அவனை அவனது சூழலில், சிந்தனை ஆற்றலில் முழுச் சுதந்திரமாகச் செயற்பட விட்டே அவனைப் பாவிக்கின்றார். இதனால் இறைவனின் வார்த்தை, அதை எழுத்து வடிவத்தில் கொணரும் மனிதனாலும் பாதிக்கப்படுகின்றது.

மறைநூலும் விஞ்ஞானக் கொள்கைகளும்

மறைநூல் விஞ்ஞான உண்மைகளை அடக்கிய ஒரு நூலன்று. எனவே நாம் விஞ்ஞான உண்மைகளை மறை நூலில் தேடுவது தவறாகும். மறைநூல் விஞ்ஞான ரீதியாக எவ்வாறு உலகம் படைக்கப்பட்டதென்றே அது எவ்வாறு இயங்குகிறதென்றே எடுத்துக் கூறுவதில்லை. மாறாக சாதாரண ஆன்மீக உண்மைகளை, தாங்கள் வாழ்ந்த காலத்

இவ் இருந்த விஞ்ஞான நம்பிக்கைகள் போன்றவற்றின் அடிப்படையில், தாம் எழுதும் மக்களுக்கு விளங்கக் கூடிய வகையில் மனித ஆசிரியர்கள் எழுதியுள்ளனர். எனவே மறைநூல் கூறும் விதம் தான் உலகம் உருவானது, விஞ்ஞானிகள் கூறுவது தவறானது என வாதிடுவது பிழையாகும். மறை நூலில் காணப்படும் உண்மைகள் மீட்டின் உண்மைகள். எனவே மறை நூலில் பொதிந்துள்ள மீட்டின் உண்மைகள், அவை நமக்குத் தரும் படிப்புகள் எக் காலத்துக்கும் ஏற்றவையே. ஆனால் அவை கூறப்பட்ட விதம் அவற்றைக் கூறுவதற்குக் கையாளப்பட்ட இலக்கிய வடிவங்கள், தற்கால விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்கும் அவற்றின் கண்டு பிடிப்புக்களுக்கும் மாறுபட்டவையாயிருப்பதில் எவ்வித வியப்பும் இல்லை.

முரண்பாடற்ற உண்மை

“உண்மை” என்று நாம் கூறும்போது அது முரண்பாடற்ற ஒன்றினையாகும். ஆனால் மறை நூலின் சில கருத்துக்கள் தற்கால விஞ்ஞானக் கொள்கைகளுக்கு முற்றிலும் முரண்பட்டதாகத் தோன்றுகின்றன. அதற்கு நாம் மேற்குறிப்பிட்ட காரணமும் ஒன்றாகும். மற்றொரு காரணம், எந்தப் பொருளையும் பலவிதமான கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் போது, அது பலவிதமான உண்மைகளை நமக்குத்தருகின்றது. உதா. நீர்: சாதாரண மனிதனுக்கு நி, மற்ற வடிவமற்ற திவ்வமாக தெரியும் நீர், விஞ்ஞானியொருவனுக்கு ஐதரசன்-ஓட்சிசன் சேர்வையாகத் தெரியும். பாலைவனத்தில் தாகத்தினால் இறந்து கொண்டிருக்கும் ஒருவனுக்கு உயிர் கொடுக்கும் ஜீவகாரணியாக இருக்கும் நீர்தான். நீரில் மூழ்கி இறந்து கொண்டிருப்பவனுக்கு இயமனாகவும் தோன்றுகிறது. ஆனால் உண்மையில் இவை ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடானவையல்ல. மாறாக ஒரே உண்மையின் பகுதி பகுதியான விளக்கங்களே. இவ்வாறு தான் மறை நூலின் இறையியல் கண்ணோட்டமும் விஞ்ஞான உலகின் அறிவுக் கண்ணோட்டமும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடாகத் தோன்றும் விளக்கங்களாகத் தருகின்றன. ஆனால் அவை ஒரே உண்மையின் பகுதி விளக்கங்களே. ஏ.எம்.எல். உண்மைகள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடானவையாக அமைய முடியாது.

விவிலியம் பிறந்த விதம்

மறை நூலின் எல்லாப்பகுதிகளும் ஏக காலத்தில் ஒரே ஆசிரியரால் எழுதப்பட்டவையல்ல. பல ஆண்டுகளாக வாய்மொழிப் பாரம்பரியமாக யூத மக்களிடையே இருந்து வந்த, இறை வெளிப்பாட்டின் அனுபவங்கள் காலத்திற்குக் காலம் எழுத்து வடிவம் பெற்று ஈற்றில் திருசி

சபையினால் ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட நூல் தொகுப்பே விவிலியம் ஆகும். பழைய ஏற்பாட்டின் எல்லா நூல்களும் இஸ்ராயேல் மக்களின் எகிப்திய விடுதலைக்குப் பின் எழுதப்பட்டவையே. எனவேதான் பழைய ஏற்பாடு முழுக்க முழுக்க இஸ்ராயேல் மக்களின் விடுதலையை மையமாக வைத்து வரையப்பட்டுள்ளதைக் காண்கின்றோம்.

இதைவிட மறைநூல் புத்தகங்களின் நூல் தொகுப்பாசிரியர்கள் (redactors) தங்கள் காலகட்டத்திற்கேற்ப சில மாறுதல்களைச் செய்து அவற்றைத் தொகுத்துள்ளனர். மேலும் அவற்றைப் பிறமொழி களுக்கு மொழி பெயர்த்தவர்களும் தங்கள் பின்னணிக்கேற்ப மாறுதல்களைச் செய்துள்ளனர். எனவே மறைநூல் வாய்மொழி மரபிலிருந்து காலத்துக்குக்காலம் மாறுபட்ட தொகுப்பாசிரியர்கள் ஊடாகவும், அதன்பின் பல்வேறுபட்ட மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் ஊடாகவும் (உ+ம் அரமேய மொழியிலிருந்து கிரேக்கத்துக்கும்) நமது தாய் மொழிக்கும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவை கூட மறைநூலின் தகைமையைப் பாதித்துள்ளன என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது.

பழைய ஏற்பாடு — புதிய ஏற்பாடு தொடர்பு

மறைநூலை ஒரே நூலாகப் பார்க்கும்போது அங்கு ஒரு வளர்ச்சியைக் காணலாம். பழைய ஏற்பாட்டுப் படிப்பினைகள் புதிய ஏற்பாடு வரை முற்போக்கான ரீதியில் வளர்ந்திருப்பதை, நாம் மறைநூலைப் படிக்கும் போது அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. உ+ம் பழைய ஏற்பாட்டில் “கண்ணுக்குக் கண், பல்லுக்குப்பல்” என்ற கொள்கை வளர்ச்சியடைந்து முதிர்ச்சி பெற்று “ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தவனுக்கு மறு கன்னத்தையும் காட்டு,” “உன் பகைவனையும் நேசி” என்று முற்றும் முரண்பாடான கொள்கையாக புதிய ஏற்பாட்டில் இருப்பதைக் காணலாம்.

புதிய ஏற்பாடு பழைய ஏற்பாட்டின் நிறைவே. புதிய ஏற்பாட்டையும் பழைய ஏற்பாட்டையும் பிரித்து நோக்குவது தவறாகும். புதிய ஏற்பாட்டின் கண்ணோட்டத்தில் பழைய ஏற்பாட்டைப் படிக்கவும், பழைய ஏற்பாட்டின் அடிப்படையில் புதிய ஏற்பாட்டை நோக்கவும் நாம் பயின்று கொள்ள வேண்டும். மூதாதையர்கள், இறைவாக்கினர்கள், அரசர்கள் வழியாக ஓர் இனமக்களாகிய இஸ்ராயேல் மக்களை வரலாற்றில் சந்தித்த கடவுள் தமது மனுஷருவெடுத்தலால் (இயேசு கிறிஸ்து) அனைத்துலக மக்களுடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டு புதிய ஏற்பாட்டில் செயற்படுகிறார். இதுவே பழைய ஏற்பாட்டுக்கும் புதிய ஏற்பாட்டிற்குமுள்ள தொடர்பாகும்.

ஆனால் புதிய ஏற்பாடு இல்லாத காலத்திலும் பழைய ஏற்பாடு கருத்துள்ளதாக அமைந்துள்ளதை நாம் மறுக்க முடியாது. அதாவது பழைய ஏற்பாடு தனித்துக் கொடுக்கும் கருத்தும் இறைவார்த்தையே. உ + ம் “உங்களுக்கு ஒரு மகன் கொடுக்கப்படுவான், அவன் இம்மானுவேல் என அழைக்கப்படுவான்” என்ற இறைவாக்கு புதிய ஏற்பாட்டின் கண்ணோட்டத்தில் கிறிஸ்துவைக் குறிக்கிறது. ஆனால் பழைய ஏற்பாட்டிலோ அன்றைய மக்கள் அரசபரம்பரைக்கு வாரிசு இல்லாமல் இருந்தபொழுது இசையாஸ் இறைவாக்கினர் அன்றைய அரசனுக்கு ஒரு மகன் பிறப்பான் என்பதைப்பற்றி கூறியதாக அமைந்தது. எனவே பழைய ஏற்பாட்டுக்கும் புதிய ஏற்பாட்டுக்கு முள்ள தொடர்பு, நிறைவின்மையிலிருந்து நிறைவை நோக்கிச் செல்லும் தொடர்பாகும். ஆகவேதான் நாம் பழைய ஏற்பாட்டின் சில நிறைவின்மைகளை வைத்துக்கொண்டு, மறைநூலின் தகைமையை நிர்ணயித்தல் தவறாகும்.

முடிவுரை

மொத்தத்தில் மறைநூல் இறைவனின் வார்த்தை, இறைவனின் மீட்புத் திட்டத்தை உள்ளடக்கிய ஒரு புனித நூலாகும். இதன் உள்ளர்த்தத்தை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாதபடியால் தான் நம்மிடையே சில போலித் திர்க்கதரிசிகள் தோன்றி, மறைநூலைத் தங்கள் கொள்கைகளுக்குச் சார்பாக புரட்டி எங்களில் பலரைத் தங்கள் கொள்கை, வழிபாடுகளுக்கு மாற்றி வருகின்றனர். நாம் வேதாகமத்திலே மீட்பின் உண்மைகளுக்குப் பதில் அறிவியல் கோட்பாடுகளை தேடுவதால் தான் இவ்வாறு ஏமாற்றப்படுகிறோம். இதனால் தானே என்னவோ ஆங்கிலத்தில் ஒரு பழமொழியுண்டு: Even the devil can quote the Bible for his purpose- சாத்தானும் தனக்கு சார்பாக விவிவியத்தை மேற்கோள் காட்டமுடியும். எனவே நாம் மறைநூலை ஆழ்ந்து சிந்தித்து வாசிப்பதன் மூலம் பயன் பெறுவோம். அதன் மூலம் மறைநூல் இறைவனின் வார்த்தை என்ற நமது விசுவாசமும் உறுதிப்படும்.

சென்மபாவம்

— ஒரு வரலாற்று

இறையியல் கண்ணோட்டம்

தி. நவரத்தினம்

ஆதியாகமத்திலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள படைப்புக் கதைகளை நோக்கும்போது ஆண்டவர் உலகை ஒவ்வொருநாளுக்கு ஒவ்வொன்றாக முறையாகவும் வரிசைக்கிரமமாகவும் திட்டமிட்டு செயலாற்றினார் என்று வாசிக்கின்றோம். “அவர் தம் படைப்பின் இறுதியில் ஒவ்வொன்றையும் நல்லது எனக் கண்டார்” (ஆதி. 1:13, 19, 25...). அதாவது எல்லாம் நன்மையாகவும் ஒழுங்காகவும் ஆண்டவருடைய திட்டப்படியும் உண்டாக்கப்பட்டன. ஆனால் மனிதனே படைப்பு அனைத்தும் நல்லது அல்ல என்று உணருகின்றான்; சாவு, நோவு, தீமை போன்ற தீயசக்திகளை அனுபவிக்கின்றான். இது ஏன்? நல்லவற்றை இறைவன் படைக்க நாம் ஏன் தீயவற்றை அனுபவிக்க வேண்டும்? இந்தக் கேள்விகளுக்கு பாரம்பரியமாகக் கொடுக்கப்படுகின்ற பதில்தான் “சென்மபாவம்”.

இப்பதினை ஒரு சிலர் ஐயமின்றி ஏற்றுக்கொண்டாலும், ஒரு சில சாதாரண மக்கள் மத்தியிலும், அறிஞர்கள் மத்தியிலும் குறிப்பாக இன்றைய இறையியல் வல்லுநர்கள் மத்தியிலும் இது பல கேள்விகளைக் களைகளை உருவாக்கி வந்திருக்கின்றது, வருகின்றது சென்ம பாவம் என்றால் என்ன? என்றோ ஒருநாள் நம் ஆதிப்பெற்றோரால் (ஆதியாகமத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளபடி) சுட்டிக் கொள்ளப்பட்ட இந்தப் பாவத்தையும் அதன் பலாபலன்களையும் இன்று நாம் ஏன் அனுபவிக்க வேண்டும்? அவர்கள் அக்குற்றத்தைச் செய்திருந்தால் அவர்களைத் தண்டிப்பதுடன் அது முடிவடைந்திருக்க வேண்டுமே! அதற்காக நாம் ஏன் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்? இந்தப் பாவச் சுமை எவ்வாறு எம்மிது சுமத்தப்படுகின்றது? போன்ற இன்னும் பல கேள்விகளை விசுவசிப்போரும் விசுவசியாதோரும் அறிஞர்களும் எழுப்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். திருச்சபையும் காலத்திற்குக் காலம் இதற்கான விளக்கங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டே வந்திருக்கின்றது, வருகின்றது.

காத்தேஜ் பொதுச் சங்கம் (Council of Carthage)

சென்ம பாவம் பற்றி திருச்சபை முதன்முதலாக வெளிப்படையாக எடுத்தியம்பத் தொடங்கியது ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான். பெலாஜியஸ் என்பவரின் சென்மபாவம் பற்றிய கருத்துக்களே இதற்கு வழிவகுத்தன. இவர் சென்ம பாவம் என்று ஒன்று உண்டு என்ற உண்மையையே மறுத்தார்; ஆதாம் படைக்கப்பட்டபோதே சாவுக்குட்பட்டவராகவே (mortal) இருந்தார். அவர் செய்த பாவம் அவருக்கு மட்டுமே தீங்கு செய்ததன்றி, அவரது சந்ததியினருக்கல்ல. உலகிலே பிறக்கும் குழந்தைகளெல்லாம் ஆதாமைப் போன்று சாவுக்குட்பட்டவர்களாகவே பிறக்கின்றனர்.

இக்கருத்துக்கு திருச்சபையின் சார்பாக பற்பல பதில்கள் அளிக்கப்பட்டன. முதன்முதலாக நானூற்றிப் பதினெட்டாம் ஆண்டில் இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆயர்கள் கூடிய காத்தேஜ் பொதுச்சங்கமே உத்தியோகபூர்வ பதிலை அளித்தது. இதைப் பதில் என்று கூறுவதை விட தற்பாதுகாப்பு என்று கூறுவது மிகப் பொருத்தமானதாகும். அவர்கள் தங்கள் அறிக்கையில் கூறியது: “ஆதாம் புனிதத்தன்மையில் (holiness) படைக்கப்பட்டார்; அவர் சுவர்க்கத்திலே (paradise) ஆண்டவருக்குக் கீழ்ப்படியாததால் சென்மபாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டார். இது அவரோடு மட்டும் நில்லாது அவர் சந்ததியினராகிய நம் எல்லோர்மேலும் தொடர்ந்தது.” இப்பொழுக்கு ஆதாரமாக புனித சின்னப்பர் உரோமையருக்கெழுதிய நிருபத்தில் ஐந்தாம் அதிகாரம் பன்னிரண்டு முதல் இருபத்தொன்று வரையிலான வசனங்களைக் கொண்டார்கள்.

திரிதெந்தீன் பொதுச் சங்கம் (Council of Trent)

இரண்டாவது தடவையாக திருச்சபை இதைப்பற்றி ஆழமாக அலசி ஆராய்ந்தது 1546ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற திரிதெந்தீன் பொதுச் சங்கத்தில்தான். இதன் விளக்கங்களும் தற்பாதுகாப்பாகவே அமைந்தன. அதாவது சீர்திருத்தவாதிகளின் (சுவிங்லி, லூதர், பெலாஜியஸ், கபேட் பிகிஸ் போன்றோர்) கருத்துகளுக்கு பதிலளிக்குமுகமாகவே இந்தச் சங்கம் கூட்டப்பட்டது.

— சுவிங்லியின் கருத்துப்படி பாவம் எம்மை ஆட்கொள்ளவில்லை. ஆனால் அதன் பிரதிபலனே எம்மிது சுமத்தப்பட்டுள்ளது.

— கபேட் பிகிஸின் கருத்துப்படி இதுமுற்றிலும் ஆதாமின் செயல். ஆனால் கடவுள் இதை எம்மிது சுமத்திவிட்டார்.

— பெலாஜியஸின் கருத்துப்படி ஆதாம் பாவம் கட்டிக்கொண்ட தன் மூலம் நமக்கொரு துன்மாதிரிகை காட்டிவிட்டார். இத்துன்மாதிரிகையை நாமும் பின்பற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். இவர் கருத்துப்படி சிறுபிள்ளைகளை சென்பாவமுடையவர்களெனக் கூறமுடியாது.

— லூதரின் கருத்துப்படி மனிதன் இயற்கையாகவே களங்கப் படுத்தப்பட்டுள்ளான். அவன் ஞானஸ்நானத்தின் பின்னும் களங்கமுடையவனாகவே இருக்கிறான். ஆனால் ஞானஸ்நானத்தின்போது கிறிஸ்துவின் அருளால் அவனது பாவங்கள் மூடி மறைக்கப்படுகின்றன.

சீர்திருத்த வாதிகளின் இப்பேர்ப்பட்ட கருத்துகளுக்கு திரிதெந்தின் பொதுச்சங்கம், ஆதியாகமம் 2ம், 3ம் அதிகாரங்களையும் உரோமர் 5ம் அதிகாரம், 12 முதல் 21 வரையிலான வசனங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு தனது விளக்கங்களை அளித்தது. ஆதாம் கட்டிக் கொண்ட பாவத்தின் பிரதிபலன்கள் மட்டுமல்லாமல் பாவமே எம்மீது சுமத்தப்பட்டுள்ளது. இது ஆதாமைப் பின்பற்றி செய்யும் பாவமல்ல ஆனால் இது எங்கள் ஒவ்வொருவருடைய பாவத்தையும் போன்று எம்மீது சுமத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகவே குழந்தைகளும் சென்மபாவம் உள்ளவர்களே. மனிதன் இயற்கையாகவே களங்கமுடையவனல்ல; அவன் முதல்பாவத்தின் பின்தான் இவ்வாறு தூய்மையற்றவனானான். ஆகவே ஞானஸ்நானத்தின் வழியாக அவனது பாவம் அகற்றப்பட்டு அவன் மீண்டும் தூயவனாகின்றான். ஆனால் பாவத்திற்குத் தூண்டும் உணர்ச்சிகள் அவனிடம் இருந்துகொண்டே இருக்கின்றன. இவ்வுணர்ச்சிகள் அவனைப் பாவத்திற்கு தூண்டிக்கொண்டே இருக்கின்றன. ஆனால் இது பாவமல்ல.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு திருச்சபையால் கொடுக்கப்பட்ட இவ் விளக்கங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் காலப்போக்கில் விஞ்ஞானம், மெய்யியல், இறையியல் வளர்ச்சியுற, சென்பாவம் பற்றிய பிரச்சனை மீண்டும் எழலாயிற்று. முக்கியமாக பரிணாமக் கொள்கையும் (கார்ப்புக் கொள்கை, theory of evolution), பன்மூல மன்மரபியல் கோட்பாடும் (polygenism) எமது இவ்விளக்கத்திற்கு சவாலாக அமைந்தன. அதாவது மனிதன் ஆதியாகமம் கூறுகிற ஒழுங்கு முறைப்படி படைக்கப்படவில்லை, மாறாக அவன் ஒரு பொதுவான மூலமுதலான சடப்பொருளில் இருந்து (primordial matter) வளர்ச்சியுற்று, உயிர்பெற்று சுற்றில் மனித உருப்பெற்றான் என்று பரிணாமக் கொள்கை கூறுகின்றது. ஆதியாகமத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி ஆதாம்—

ஏவாளுடன் மட்டும் மனுக்குலம் தொடங்கவில்லை; மாறாக, ஏககாலத்தில் தோன்றிய ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட துணை இணைகளுடன் (couples) மனுக்குலம் தொடங்கியது என்று பன்மூல மன்மரபியல் கொள்கை கூறுகின்றது.

நவீன மெய்யியல் தனிமனித சுதந்திரத்தையும், தனிமனித பொறுப்புகளையும் வலியுறுத்துகின்றது. ஆதலால் இது ஒருவர் செய்த பாவத்தையும் அதன் பிரதிபலன்களையும் இன்னொருவர்மேல் சுமத்துவதை முற்றிலும் மறுக்கிறது. இறையியல் கூட தனிமனித கௌரவத்தையே (dignity) வலியுறுத்துகிறது.

விவிவிய வர்ணனையாளர்களும் ஒரு பெரிய பிரச்சினையை எதிர்நோக்கவேண்டியிருந்தது. விவிவிய அறிஞர்கள் (scripturists) பலரினது கருத்துப்படி ஆதியாகமத்தில் வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் உண்மையாகவே பன்விரண்டாம் அதிகாரத்தில்தான் தொடங்குகின்றன. அதாவது அதற்கு முற்பட்ட அதிகாரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளவையெல்லாம் அங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளபடியே வரலாற்றில் நடைபெற்ற சம்பவங்களல்ல. (ஆனால் அவற்றின் வழியாக எழுத்தாளர்கள் சில குறிப்பிட்ட உண்மைகளை அல்லது படிப்பிணையை (teachings) வெவ்வேறு வடிவங்கள் வழியாக விசுவாசிகளுக்கு அளிக்கின்றனர்.) ஆகவே இதை நாம் சென்பாவத்திற்கு ஆதாரமாகக் கொள்ள முடியாது. உரோமையர் 5ம் அதிகாரம் 12முதல் 21வரையிலான வசனங்களில் கூற முற்படுவதென்னவென்றால் கிறிஸ்துவின் அருள் மனிதன் கட்டிக்கொண்ட பாவங்கள், தீங்குகள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது என்பதேயாகும். இந்த உண்மையை புனித சின்னப்பர் ஒரு மனிதனால் இழைக்கப்பட்ட தீங்குடன் (இந்த ஒரு மனிதன் ஆதாமா அல்லது வேரூருவரா அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பலரா என்பது அவர் பிரச்சனையில்) ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறாரேயல்லாமல் சென்பாவத்திற்கு விளக்கம் கொடுக்க முற்படவில்லை. ஆகவே இந்தப் பகுதியையும் சென்பாவத்திற்கு ஆதாரமாக நாம் கொள்ள முடியாது. இவ்வாறு கருத்துவேற்றுமைகள் ஏற்பட்டாலும் எவருமே சென்பாவமென்று ஒன்று உண்டு என்ற உண்மையை மறுக்கவில்லை. ஆனால் நாம் அதை விளங்கிக் கொண்டுள்ள விதத்தையே அவர்கள் எதிர்க்கின்றனர்.

இவ்வாறான வேறுபட்ட கருத்துக்களாலும் புதிய கண்டுபிடிப்புக்களாலும் சென்மபாவம் பற்றிய திருச்சபையின் விளக்கத்தை, காலத்திற்கும் கருத்துகளுக்கும் ஏற்ப, எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய விதத்தில் மீண்டும் ஒரு புதிய விளக்கத்தை அளிக்கவேண்டிய நிலைக்கு திருச்சபை தள்ளப்பட்டது.

1966ம் ஆண்டு ஆடிமாதம் திருத்தத்தை ஆறாம் சின்னப்பர், மேற்கூறப்பட்ட கருத்துவேற்றுமைக்கு ஓர் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தி சென்மபாவத்திற்கு புதியதொரு பொது விளக்கத்தை எல்லா மக்களும் ஏற்கக்கூடிய விதத்தில் கொடுக்கும் நோக்கத்தோடு, இறையியல் வல்லுநர்களையும் விஞ்ஞானிகளையும் கொண்ட ஒரு கருத்தரங்கை (symposium) நடாத்தினார். இதிலே முக்கியமாக இறையியல் வல்லுநர்க்கு சென்மபாவம் பற்றிய விளக்கத்திற்கு மீண்டும் ஒரு புது விளக்கம் அளிக்கப்படவேண்டிய அவசியத்தையும் விஞ்ஞானத்தின் புதிய கண்டுபிடிப்புகளுக்கும் கருத்துகளுக்கும் மதிப்பளிக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் எடுத்து விளக்கினார். பரிசுத்த தந்தை பரிணாமக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்கிறார். ஆனால் கடவுள்தான் இந்த செய்முறைப் போக்கிற்கு (process) பின்னணியில் நின்று செயற்படுபவர் என்பதை மிகவும் ஆழமாக எடுத்துரைக்கிறார். இதன் விளைவாக உலகின் பல பாகங்களிலிருந்தும் பல்வேறு அறிஞர்களிடமிருந்தும் பலதரப்பட்ட விளக்கங்கள் தோன்றின. இருப்பினும் அவற்றில் முக்கியமான ஒருசில விளக்கங்களை மட்டும் இங்கு குறிப்பிடுவது போதுமானதெனக் கருதுகிறேன்.

அலிசேமியும் பிலிக்கும் (Alszeghy & Flick)

இவர்கள் இருவரினதும் ஒன்றுபட்ட உழைப்பால் இவ்விளக்கம் உருவானது. இவர்கள் இருவரும் பரிணாமக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டு தங்கள் விளக்கத்தை அளிக்கிறார்கள்.

இறைவன் தமது அழைப்பை மனுக்குலத்திற்கு விடுக்கின்றார். இந்த அழைப்பை ஏற்று அதற்கு ஒரு பதிலைக் கொடுக்கும் நிலையை அடைந்தவரும், தன்னிச்சையாக ஆண்டவரின் அழைப்புக்கு பதிலளிக்கக்கூடிய முதல் மனிதனும் ஆதாம்தான். ஆனால் ஆதாமினது பதிலோ ஆண்டவரின் அழைப்புக்கு சாதகமாக அல்லாமல் பாதகமானதாக, ஆண்டவருடைய விருப்பத்திற்கு எதிராகவே அமைந்தது. இதைத் தான் சென்மபாவமென இவ்வறிஞர்கள் வர்ணிக்கின்றார்கள்.

இப்பாவம் ஏன் மற்ற மனிதர்கள் மீதும் சுமத்தப்பட்டுள்ள தென்பதற்கு கீழ்க்கண்ட விளக்கத்தை அளிக்கிறார்கள்:

— ஆண்டவர் அழைப்பு விடுத்தது முழு மனுக்குலத்துக்குமே. அவ்வேளை மனித நிலையிலிருந்து ஆண்டவரின் அழைப்புக்கு பதிலளித்தவர் ஆதாம் ஒருவரே. ஆகவே அவரது பதில் எம் எல்லோர் சார்பிலும் அளிக்கப்பட்ட பதிலென்பதால் நாமும் இந்தப் பாவத்தில் பங்காளிகளாகின்றோம்.

— எல்லாப் பொருட்களும், உயிர்களும் ஒரே பொதுவான மூலமுதலான சடப்பொருளிலிருந்தே உதயமாகின்றன. இதனால் மனித நிலையை அடையும் எல்லோருமே ஆதாமின் தன்மைகளைக் கொண்

டிருக்கிறார்கள். ஆகவே ஆதாயின் பாதகமான பதில் எம் எல்லோரிலும் காணப்படுகின்றது. ஆகவே மனுக்குலம் முழுவதுமே இப்பாவத்திற்கு உடந்தையாகவும், அதன் பிரதிபலன்களை சுமக்க வேண்டியதாகவும் காணப்படுகிறது.

ஷோனன்பேர்க் (Schoonenberg)

இவரின் கூற்றுப்படி சென்மபாவம் என்பது ஒரு பாவமோ, அல்லது ஒரு மனிதனுடைய பாவமோ அல்ல. சென்மபாவமென்பது முழுப்பாவ வரலாறு. கடவுளுடைய விருப்பத்திற்கு எதிராக செயல்படுவதின் வழியாக முதல் மனிதன் முதல் பாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டான். அவனைத் தொடர்ந்து வந்த மனிதரும் முதல் மனிதனின் அதே பாவத்தை மீண்டும் மீண்டும் கட்டிக்கொண்டார்கள். இந்த மறுப்பு கிறிஸ்துவை மனுக்குலம் ஏற்க மறுத்தபோது அதன் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது. கிறிஸ்துதான் உண்மையான மீட்பர் என்பதை ஏற்க மறுக்கும் போதும், அவரது படிப்பிளையை வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க தயங்கும் போதும் நாம் ஒவ்வொருவரும் அப்பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்கின்றோம். மனுக்குலம் முழுவதுமே ஏதோ ஒரு விதத்தில் இந்தப் பாவத்திற்கு பங்காளியாய் இருக்கின்றது. ஆகவே முழு உலகமுமே பாவத்திற்கு அடிமையாகி பாவ உலகாகின்றது.

பிறக்கும் எந்தக் குழந்தையுமே இந்தப் பாவஉலகிலே ஒரு அங்கத்தவனாகின்றது. எந்தக் குழந்தையுமே இப்பாவ உலகிலிருந்து தப்பிவிட முடியாது. இப்பாவ உலகு மனிதனுக்குப் புறம்பாகவோ அல்லது வேறுபட்டதாகவோ அல்ல, மாறாக, மனிதனின் ஓர் அங்கமாகவே விளங்குகிறது. இவ்வுலகில் பிறத்தலென்பது பாவ உலகில் அங்கத்தவனாவதே யாகும். ஆகவே மனிதன் எவனுமே சென்மபாவ மற்றவனாக இருக்க முடியாது. இங்கு மனிதன் பாவத்தில் அவதரிக்க வில்லை. ஆனால் பாவ உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறான்.

ஹல்ஸ்போஷ் (Hulsbosch)

நாம் இதுவரை சென்மபாவத்தை அதன் தொடக்க நிலையிலிருந்து நிலையான அடிப்படையில் (static) இருந்தும் உற்று நோக்கினோம். இவரின் கருத்துப்படி நாம் இதனை முடிவு நிலை (end point) யிலிருந்தும் மாற்றுத்தன்மை (dynamic) யுடையவை எனும் கருத்திலிருந்தும் நோக்க வேண்டும். சென்மபாவமென்பது என்றோ ஒருநாள் நடைபெற்று முடிந்த ஒன்று அல்லது என்றுமே ஒரே தன்மையையே கொண்டது என்ற கொள்கையை முற்றாக மறுத்து, அது இன்றும் நடைபெறுமொன்றெனவும் மனிதனுக்கு மனிதன் அதன் தன்மை வேறுபடுகிறதென்பதையும் வலியுறுத்துகிறார்.

கடவுள் மனிதனைப் படைக்கும்போது மனிதன் கடவுளோடு இணைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார். ஆனால் மனிதன் அவர் விருப்பப்படி கடவுளோடு இணைக்கப்படவில்லை. இதைத்தான் ஹல்ஸ்பொஷ் சென்மபாவமென குறிப்பிடுகின்றார். கிறிஸ்து தான் கடவுளுக்கும் மனிதனுக்குமிடையே உறவை ஏற்படுத்தும் ஒரே யொரு ஏணி. அவர்தான் கடவுளுடனான எமது இணைப்புக்கு ஒரு மாதிரி. கிறிஸ்து எவ்வாறு கடவுளுடன் இணைந்திருந்தாரோ அவ்வாறே நாமும் இணைந்திருக்க வேண்டுமென்பதே அவரது நோக்கம். இந்த உறவு நானுக்கு நான் வளர்ச்சியடைய வேண்டியது, முதிர்ச்சியடைய வேண்டியது. ஆனால் மனிதனே இந்த உறவில் முன்னேற மறுக்கிறான். கடவுளிடமிருந்து விலகிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறான். இதுதான் முதல் மனிதன் கட்டிக்கொண்ட சென்மபாவம். அத்துடன் மனுக்குலம் கட்டிக் கொள்கின்ற சென்மபாவம்.

முடிவுரை

இதுவரை நாம் சென்மபாவத்திற்கு திருச்சபை சார்பில் வெவ்வேறு சங்கங்களாலும், அறிஞர்களாலும் கொடுக்கப்பட்ட பல்வேறு விளக்கங்களை விளங்கிக்கொள்ள முற்பட்டோம். எல்லாவித விளக்கங்களிலும் ஒருசில குறைநிறைகள் தென்பட்டாலும் எவருமே, கடவுளின் திட்டமிட்ட படைப்பிலே மனிதனொரு குற்றத்தை இழைத்துவிட்டான்; இக்குற்றம் மனித குலத்தின்மேல் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது; அந்தத் தாக்கத்தை மனுக்குலம் முழுவதும் அனுபவிக்கின்றது என்ற உண்மையை மறுக்கவில்லை.

ஆனால் இக்குற்றத்தை விளங்கிக்கொள்ளும் விதம் காலத்திற்கேற்ப மாறிக்கொண்டே போகின்றது. காத்தேஜ், திரிதெந்தீன் பொதுச் சங்கங்கள் கொடுத்த விளக்கங்கள் அந்தக் காலத்திற்கும் தேவைக்கும் பொருத்தமானதாகவும், பொருளுள்ளதாகவும் அமைந்தன. ஆனால் பரிணாமக் கொள்கை, பன்மூல மன்மரபியல் கோட்பாடு போன்ற புதிய விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் இவ்விளக்கங்களை அர்த்தமற்றதாகி விட்டதனால் 'சென்மபாவ'த்திற்கு விஞ்ஞான உலகிற்கேற்ப தற்போது நவீனவிளக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நவீன விளக்கங்கள் இவ்விஞ்ஞான உலகிற்கு ஓரளவு திருப்திகரமானதாக அமைகின்றன. ஆனால் காலம் செல்லச் செல்ல விஞ்ஞானம் இன்னும் விருத்தியடைய, இவ்விளக்கங்களும் பொருளற்றதாகி, பல கண்டனங்களுக்கு இலக்காகி அதன் விளைவாக புதிய வேறுபல விளக்கங்கள் தோன்றலாம். விஞ்ஞானம் வளர்ச்சியடைந்தாலும், விளக்கங்கள் மாறுபட்டாலும், சென்மபாவமும் அதனால் மனுக்குலத்திற்கு ஏற்பட்ட தாக்கமும் என்றும் மாறப்போவதுமில்லை, மறுக்கப்படப்போவதுமில்லை.

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

நற்செய்தி ஆய்வு: மாற்கு

ஜான் கார்போசா, அ. ம. தி.

மாற்கு கூறும் கிறிஸ்தவனின் சீடத்துவம்

மாற்கின் கோட்பாட்டின்படி கிறிஸ்துவின் அழைப்பினைப் புரிந்து கொண்டு அதன்படி வாழ்பவர்கள் யாவரும் கிறிஸ்துவின் சீடர்களாவர். கிறிஸ்தவனுடைய சீடத்துவமும் மாற்கு கண்ட கிறிஸ்துவைப் போல் முரணாகத் தோன்றும் ஒன்று. இந்தச் சீடத்துவத்தின் தன்மையை யேசு மிகவும் தெளிவாகக் காண்பிக்கின்றார்— 8: 34. மாற்கு சீடர்களை மிகவும் ஆழ்ந்த மனிதப் பண்புகளை உடையவர்களாகச் சித்தரிக்கின்றார். அவர்களை யேசுதாமே அழைக்கின்றார். இது ஓர் அழைத்தல். இரண்டாவதாக யேசு அன்புடன் கூடிய பொறுமையை அவர்களுடன் அனுபவிக்கிறார். ஆயினும் முக்கியமான சந்தர்ப்பங்களில் யேசுவின் சீடர்கள் அவரைக் கைவிட்டுவிடுகின்றனர் — 14: 50. ஆனால் யேசு எப்போதும் தம் சீடர்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவராக அவர்களுக்கு உண்மையுள்ளவராக, அவர்கள் அவரைக் கைவிட்டபோதிலும், தாம் அவர்களப்பால் அன்புள்ளவராக இருந்தார் என்பதை மாற்கு வலியுறுத்துகிறார் — 16: 7. யேசுவின் பரந்த தன்மை இங்கே மிகவும் தெளிவாக வெளிப்படுகிறது. இவ்வாறாக மாற்குவினுடைய கிறிஸ்துவியவிலும், அவருடைய கிறிஸ்தவ சீடத்துவத்திலும் அவர் எடுத்துரைக்க எண்ணும் இறையியல் வெளிப்படுகிறது. காலாகாலமாக பழக்கத்திலிருந்து வந்த படிப்பினைகளோடு நிகழ்காலச் சூழ்நிலைகளை எந்த அளவுக்கு இணங்க வைத்துள்ளார் என்பதையும் நாம் அவரது எழுத்து நடையில் காணமுடிகிறது.

விசுவாசத்தின் பொருட்டுத் துன்புறுத்தப்பட்டு, பல இன்னல்களுக்குட்பட்ட ஒரு சமூகத்துக்கு அந்தச் சூழ்நிலையில் மாற்கு தம் நற்செய்தியை எழுதுகின்றார். யேசுவின் வரலாற்றில் வேரூன்றிய நற்செய்தியாக அதை அவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றார். இது மாற்கினுடைய தனித்துவம். அதாவது யேசுவினுடைய நற்செய்தியைப் புதியதொரு சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப எடுத்தியம்புகிறார். யேசுவின் வாழ்க்கை வட்டத்துக்குள் அவை அமைவனவாக நற்செய்தியைச் சித்தரிக்கின்றார். இது மாற்கினுடைய திறமை.

புனித சின்னப்பரைவிட மாற்கு தம் நற்செய்தியை சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளோடு வெளிக்கொணர்கிறார் எனலாம். மாற்கினுடைய அறிக்கையில் வரலாறும், இறையியலும் ஒன்றையொன்று ஊடுருவிச் செல்கின்றன. மாற்கினுடைய சமூகம் உயிர்த்த யேசுவுக்கும் அவருடைய மறுவருகைக்கும் இடையில் வாழ்ந்துவரும் ஒரு சமூகம். கலகங்கள், மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் துன்பத்துக்குள்ளாதல், போலி மெசியாக்கள் ஆகியன நற்செய்தி மேலும் ஆழமாவதற்குக் காரணிகளாக இருந்தன. நோர்மன் பெரின் (Norman Perrin) என்பவர் மாற்கு நற்செய்தி மூன்று அத்தியாயங்களை உடையது என்றும் ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் (1) போதித்தல் (2) கையளிக்கப்படல் என்ற இரு பிரிவுகளைக் கொண்டது என்றும் கூறுகின்றார்.

அத்தியாயம் 1. (அ) அருளப்பர் போதித்தார். (1 : 7) (ஆ) அவர் கையளிக்கப்படுகின்றார். (1 : 14)

அத்தியாயம் 2. (அ) யேசு போதித்தார் (ஆ) அவர் கையளிக்கப்படுகிறார் (9 : 31, 10 : 33)

அத்தியாயம் 3. (அ) கிறிஸ்தவர்கள் போதித்தனர் (ஆ) அவர்கள் கையளிக்கப்பட்டனர். (13 : 9 - 13)

இறைமகனுடைய இரண்டாம் வருகையோடு மூன்றாவது அத்தியாயம் உச்சநிலையை அடையும் என்று பெரின் தொடர்ந்து கூறுகின்றார் 13 : 26 ff. எனவே நற்செய்தியாளர் மாற்கு இந்த அறிக்கையிடுதலில் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் பங்கேற்கவேண்டும் எனச் சவால் விடுகின்றார். அவர்கள் அப்படிப் போதிக்கும்போது யேசுவையும் அருளப்படரையும் போன்று கையளிக்கப்படுவர் என்கின்றார். இறைமக்கள் இவ்வாறாகக் கையளிக்கப்பட்ட போதிலும் கிறிஸ்து உயிர்ப்பின்மூலம் வெற்றியிட்டியது போல் கிறிஸ்தவர்களும் இறைமகனால் ஒன்று சேர்க்கப்படுவர் என்கிறார்.

மாற்கு நற்செய்தியின் பொதுப் புவியியல் அமைப்பு

மாற்கு நற்செய்தியில் புவியியல் அமைப்பு லூக்காஸ், மத்தேயு ஆகியவற்றில் காணப்படுவதை ஒத்தது. கலிலேயாவிற்குமான பயணங்கள் நில எல்லைக்கோடுகளாகக் காணப்படுகின்றன. மாற்குவுக்கு முக்கிய எல்லை கலிலேயா. 1932-ல் சி. எச் டொட் (C. H. Dodd) என்பவர் மாற்குவினுடைய நற்செய்தி அப்போஸ்தலர் பணியில் காணப்படும் (10 : 31—41, 13 : 23—51) காலக்கிரமப்படி நிகழ்ந்த சம்பவங்களுடன் ஒத்திருக்கிறது என்றார். ஆனால் நீநெம் (Nineham) போன்ற வேறு சிலர் இந்த நோக்கை முற்றாக ஏற்பதில்லை என்கிறார்.

காரணங்கள்

1. லூக்காஸ் நற்செய்தியும் அப்போஸ்தலர் பணியும் மாற்கு நற்செய்தியில் ஓரளவு தங்கியிருக்கலாம். இதற்குக் காரணம் யேசுவின் வரலாற்றில் வேரூன்றப்பட்டு எழுதப்பட்ட முதல் நற்செய்தி மாற்கேயாகும்.
2. ஆதிச் கிறிஸ்தவ சமூகமானது வாழ்க்கைக்கு, வழிபாட்டுக்கு, இறையியலுக்குச் சம்பந்தமில்லாத எந்தவொன்றையும் பேணிப் பாதுகாக்கவில்லை. எனவே முக்கிய சம்பவங்கள் நற்செய்திகளுக்கு இடையில் கிரமமாக ஒத்துவருவது ஒரு சான்று ஆக முடியாது.
3. செம்மையான வரலாற்றை அறியும் ஆர்வத்தோடு அல்லது காலக்கிரமமாகச் சம்பவங்கள் நடைபெற்றுள்ளனவா என்ற ஆர்வத்தோடு நற்செய்தியை ஆராய்வது திருச்சபையின் படிப்பினை அல்ல.
4. மேலும் நற்செய்தியில் காணப்படும் வரலாற்று அமைப்பு கூட காலக்கிரமப்படி நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன என்பதைவிட இறையியலைத் தருவதற்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுத்தது.

மாற்குவினுடைய கூற்றின்படி கலிலேயர்ஸீஸ்தான் யேசு முதலில் முதலாகத் தம்மை வெளிப்படுத்துகின்றார் 1 : 9, 13 : 10, 14 : 23. கலிலேயாதான் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் வாழ்ந்த இடம். இதற்கு எதிராக யெருசலேமை யூதர்களுடைய கல் மனத்திற்கு ஒத்த இடமாக மாற்கு சித்திரிக்கின்றார் 7 : 1, 10 : 33. இங்கேதான் யேசுவை யூதர்கள் மறுத்தார்கள். அவருடைய இறப்புக்குத் தீர்ப்புமிட்டார்கள். ஆனால் உயிர்ப்புக்குப்பின் யேசு தம் சீடர்களை கலிலேயாவில் மீண்டும் சந்திப்பார் என்று மாற்கு கூறுகிறார் 16 : 7. இவ்வாறாக கலிலேயாவிலிருந்து யெருசலேமுக்கும், யெருசலேமிலிருந்து கலிலேயாவிற்குமாச் உரைநடை செல்கின்றது. இந்தடை மாற்குவின் சமுதாயம் இருந்த சூழ்நிலையை பிரதிபலிக்கின்றது. அதாவது புறக்கணிக்கப்பட்டோருக் கான வேதபோதகம் யூதேயத்திற்கு அப்பாவிருந்து ஆரம்பமானது என்பதை மாற்கு தெளிவாக்குகின்றார். இதனுல்தான் அவர் கலிலேயாவிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றார். எனவே வாழ்க்கையோடு இணைந்து செல்வதும், கலிலேயாவிலே வழக்கத்திலிருந்த இறையியலுக்கு ஒத்ததுமான நற்செய்தியை நாம் காணுகின்றோம். இறைபணி கலிலேயாவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு அங்கேயே நிறைவும் பெறுகின்றது.

நற்செய்தியாளர் லூக்காஸ் யெருசலேமுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதால், அவர் கிறிஸ்துவின் பணியை யெருசலேமில் ஆரம்பித்து யெருசலேமில் நிறைவுசெய்கின்றார். எனவே யேசு தம் பகிரங்க வாழ்கையின்போது, ஒருமுறைதான் யெருசலேமுக்கு வந்தார் என்று மாற்கு கூறுவதுகூட அவருடைய இறையியல் நோக்குக்கு ஏற்ப மிகைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு கூற்றேயாகும். யேசு அநேக தடவை யெருசலேமுக்கு வந்தார் என்றும், ஆகக் குறைந்தது மூன்றுமுறையாவது வந்தாரென்றும் அருளப்பர் தம் நற்செய்தியில் கூறுகின்றார். அருளப்பர் தன் நற்செய்தியை மற்றுமொரு உள்நோக்கில் எழுதுகின்றார். அவர் யூதர்களுடைய திருவிழாவை மையமாகக்கொண்டு, அதாவது இவ்விழாக்களின்போது யேசு சமுமனித்திருந்ததை மையமாகக்கொண்டு தம் இறையியலைக் கட்டியெழுப்புகின்றார்.

மாற்கு நற்செய்தியின் தனித்துவம்

படைப்பானது இறைவனுக்கும் தீய சக்திகளுக்கும் இடையே ஏற்படும் பெரிய ஒரு போராட்டத்தை உள்ளடக்கியது என்று யூதர்கள் நம்பிவந்தார்கள். இதே கருத்து பபிலோனிய புராணக்கதைகளிலும் இருந்தது. இப்போராட்டத்தில் வெல்லுபவர் இறைவன் என்றும் நம்பப்பட்டு வந்தது. வெற்றி இறைவனின் பக்கம் சார்ந்திருந்தாலும், தீய சக்தி அவ்வளவு இலகுவில் இவ்வுலகைப் பற்றியிருப்பதிலிருந்து விடுபடுவதில்லை. இதனால் இறைவன் அல்லது அவரது பிரதிநிதி இத் தீய சக்தியை வெல்லப் போருக்கு வருவார் என்று யூதர்கள் நம்பினார்கள். இதனால்தான் யேசு ஞானஸ்நானம் பெற்றபோது தீய சக்தியைப் போரில் வெல்ல ஏதுவாக இறை சக்தியைப் பெற்றார் என்று மாற்கு விபரிக்கின்றார்.

யேசுவோடு போர்புரியும் இந்தத் தீய சக்தி யாது? யூதர்கள் இந்த சக்தியை சாத்தான் என்கின்றனர். சாத்தான் அசுத்த ஆவிகளின் தலைவன். பேயல் செபூல் (Beelzebub). இத் தீயசக்திகள் புயலையும் இயற்கை அழிவையும் விளைவிக்கக்கூடியன. உ-ம்: யேசு புயலைக் கடிந்துகொள்கிறார் 4 : 39 ff. இச் சக்தி மனிதனின் உடலுக்குள் புகுந்து நோயையும் பைத்தியத்தையும் உருவாக்கக்கூடியது. உ-ம்: அசுத்த ஆவியினால் பீடிக்கப்பட்ட மனிதனிலிருந்து சாத்தான் யேசுவை அடையாளம் காண்டு சப்தமிடுகிறது. 1 : 24 ff. இச் சக்தி மனிதனது மனதிற்குள் புகுந்து குருட்டு ஒழுக்கத்திற்கு வித்திடுகிறது. உ-ம்: பரிசேயர். இவர்கள் யேசுவின் பணிக்கு இடையூறுக இருக்கின்றனர். யேசு அவர்களைக் கடிந்துகொள்கிறார். மாற்கு நற்செய்தியில் யேசுவின் பணி அவருக்கும் தீய சக்திக்குமிடையிலான ஒரு பெரும் போராட்டமாக விளக்கப்படுகிறது.

இந்த விளக்கம் நமக்கு மிகவும் இலகுவாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இதன் பொருள் அவ்வளவு இலகுவானதல்ல. யேசு தமது சிலுவையினாலும், உயிர்ப்பினாலும் தீய சக்திகளை முறியடித்து மனுக்குலத்துக்கும் எல்லா படைப்புக்களுக்கும் சமாதானத்தைக் கொண்டுவந்தார். யேசுவின் புதுமைகள் இந்த வெற்றியை ஏற்கனவே மறைமுகமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஒவ்வொரு புதுமையும் சமாதானத்தையும், எங்கும் வியாபித்திருக்கும் இறைவனையும் உணரச்செய்கின்றன.

4 : 39 சமாதானமும் ... அமைதியும்

5 : 15 அகத்த ஆவியினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த மனிதன் இப்போது அமைதியாக இருக்கின்றான்.

1 : 27 இறைவன் நம்மத்தியில் இருக்கின்றார் என்பதை உணரும் மக்கள் மிகுந்த ஆச்சரியத்துக்குள்ளாகிறார்கள்.

2 : 12 மக்கள் திடைப்புற்று இறைவனைப் புகழுகின்றார்கள். பொதுவாக மாற்குவும் ஏனைய நற்செய்தியாளர்களும் புதுமைகள் அதிகாரத்தால் செயற்படுத்தப்பட்டவை என்று விபரிக்கின்றனர். இவை இறை அரசின் இறுதி வருகைக்கான முன் அடையாளமாகும்.

மாற்கு நற்செய்தியின் முடிவுரை

உண்மையில் மாற்கு நற்செய்தி 16 : 8 இல் நிறைவு பெற்றது என அநேக இறையியலாளர்கள் கருதுகின்றனர். அதன்பின் வரும் 9 இலிருந்து 20 வரையிலான வசனங்கள் 2-ம் நூற்றாண்டில் தொடுக்கப்பட்டது என்பது அவர்கள் கருத்து. ஆயினும் 9 இருந்து 20 வரையிலான வசனங்கள் சட்டப்படி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டியவை என்று கத்தோலிக்கராகிய நமக்குத் திருச்சபை போதிக்கிறது. முழு வேதாகமத்தையும் எடுத்துக்கொண்டால் அதில் இவ்வாக்கியங்கள் ஒரு பகுதி. ஆதலால் இவையும் இறைவார்த்தைகளே. ஆனால் இப்பிறசேர்க்கை மாற்குவுக்குச் சொந்தமானதல்ல. இருந்தபோதிலும் திருவழிபாடுகளில் இப்பிறசேர்க்கை பாவிப்பதற்கு ஆட்சேபனை இல்லை. ஆனால் மாற்குவினுடைய நற்செய்தியை ஆயும் போது இப்பிறசேர்க்கையை கணிப்பில் எடுப்பது தவறு. இந்த வசனங்களில் வரும் சொற்களும் இறையியலும் ஏனைய முழுப்பகுதியிலிருந்து வேறுபடுவது இதற்கு முக்கிய காரணமாகும்.

பிறசேர்க்கை ஏன்?

மாற்கு நற்செய்தியை வாசித்தோர் உயிர்த்த யேசு தம்மை வெளிப்படுத்தியதை அங்கு காணவில்லை. மாற்கு தன் நற்செய்தியை உயிர்த்த யேசுவின் வெறும் கல்லறையுடனும் வானதூதரின் செய்தி

யுடனும் நிறைவு செய்கின்றார். யேசு உயிர்த்துவிட்டார் என்ற உண்மை கல்லறைக்கு வந்த பெண்களில் ஒருவித தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அப்பெண்கள் பயப்படுகிறார்கள். இப்பயம் சாதாரண பயம் அல்ல. இது தேவரகசியம் தங்களுக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டதில் உண்டான ஒருவித பக்திப் பயம். இத்துடன் மாற்கு தன் நற்செய்தியை நிறைவுசெய்கிறார். இது மாற்கு கையாலும் இறையியற் பண்பு

மறைநூலைப் போதிக்க இலகுவாக இருக்கும் என்ற நோக்கத்தோடு லூக்காஸ் நற்செய்தியிலிருந்தும், அப்போஸ்தலர் நடபடியிலிருந்தும் யேசு உயிர்த்தபின் தம்மை வெளிப்படுத்திய சம்பவம் சுருக்கமாக எடுக்கப்பட்டு மாற்கு 16: 8 உடன் பிற்சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் விஷத்தை நஞ்சைப்பற்றிய வசனங்கள் (16 : 18) இப்பிற்சேர்க்கையில் கையாளப்பட்ட நவீனம். இது லூக்காஸ் நற்செய்தியிலும் அப்போஸ்தலர் நடபடியிலும் இடம்பெறாத ஒன்று. ஆனால் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இது காணப்படுகிறது. மொத்தத்தில் எளியநடையில் மாற்கு தன் நற்செய்தியை எழுதியிருந்த போதிலும், அதிலும் ஒரு விருவிறுப்புண்டு. எளிமையிலும் இனிமையன்றோ!

முற்றும்

SYNOPSIS

THEOLOGICAL PERSPECTIVES OF THE AGED

FERNANDO, EMMANUEL F.

The systematic reflection on human experience in the light of our Christian faith gives rise to theological thinking. Such an exercise essentially leads us to see the life of the aged as a gift from God. Among the factors to be observed in human experience on one side is the increase in the number of aged persons in recent years especially in Sri Lanka; and on the other, is the forces of development aiming at increasing the life expectancy. Also there is a positively growing attitude towards the aged in the Asian countries. Along with these observations from human experience, we place what we possess from Christian tradition. The fact that our whole life is a gift from God entails that old age too is included in it. In our reflection, we would hold that ageing is a **time of increased self-encounter and encounter with God**. This upward curve in our human experience is a better approach to understanding death as a transformation of our earthly existence into the fullness of the life of the risen Lord.

In practice, this theological thinking would demand a certain amount of action at various levels. Some possibilities of action are proposed at the levels of the State & society, the parish, the family and the individual.

PEOPLE OF GOD IN ASIA

KIRUPANANTHAN, S. F.

To many Westerners, Asia means merely a demarcated geographical portion of this world encompassing a vast area stretching from Afghanistan to Japan and from Mongolia to Indonesia. Only recently has the western mind begun to understand the myriad variations in culture, religion and the political structure that exists in Asia, as well as their sharp differences. It is very difficult to find a unitive factor in their ethnic and cultural tradition to bring

all the Asians as one. But the continuous subjection under colonial rule and the consequent historical experience in recent centuries could be claimed as a unitive factor.

Although West Asia is the birthplace of Christianity, Christianity as a religion came to the vast majority of Asians in the European form, during the period of colonialism. The reception of Christianity in Asia in the European form has been an alienating experience to the Asians. In the past, christianisation always meant Westernisation. The breaking of the colonial tradition, and the incarnational processes of the Asian Churches to be truly and fully Asian are the present challenges to the Churches of Asia. These processes of dying to the colonial tradition and rising to new life is truly the authentic living of the paschal mystery in our context. Every Christian is called to celebrate this in his or her life and in the liturgy. Christianity in Asia should become truly an Asian way of life.

IS THE BIBLE TRULY THE WORD OF GOD?

SAHAYATHASAN, A.

The apparent inconsistencies, irrelevancies, outdated views, apparent contradictions etc., in the Bible pose a question whether the Bible is truly the Word of God.

The Bible purports to transmit the divine revelation in human categories. The Hebrews' knowledge of the then known world, their morality, their scientific concepts etc. are used to present the salvific message God wants to give to his people. Hence, it is we who read the message of the Bible who have to extract the text from its context to know what the Divine Message is. Further, the move from the Old Testament, to the New, is a move from interpretation to perfection, from incompleteness to completion. Moreover, in their formation, Biblical texts have undergone a long period of oral tradition, where every generation had its additions and omissions, so that when they were put in writing, they had the influence of the dedactors, translators, etc.

Hence, if the Bible is properly analysed with all these pre-suppositions, it truly is the word of God.

ORIGINAL SIN: A HISTORICO-THEOLOGICAL APPROACH

NAVARATNAM, T.

The fact of original sin was doctrinalised at the Council of Carthage against Pelagianism. Later it was re-affirmed at the Council of Trent against the reformers. But the advent of the theory of evolution in science and the common acceptance of it in the late 19th century necessitated a re-explanation of it. This was also necessitated by recent theological developments. Hence, Pope Paul VI called for a re-interpretation of it.

Though there were various interpretations so as to match the latest developments in science and theology, such as those of Alszeghy, Flick, Schoonenberg, Hullsboosh, etc, they were not substantial. But none of them denied the fact of original sin. Original sin is generally seen as the inefficiency of man to completely relate himself to God. Hence, though further developments or alterations are possible regarding original sin, the fact of it remains.

AN ANALYSIS OF THE GOSPEL OF MARK (PART 2)

CARDOZA, J., O. M. I.

The evangelist Mark, wants to convince his audience that Jesus was the messiah, the promised one, the expectation of the ages. This of course, the Jews failed to perceive, and found hard to believe when Jesus was living. Hence Mark works out his thesis in an orderly manner in order to show that Jesus was the messiah.

Mark cannot show (even if he had wanted to) that Jesus was a heavenly being, because people knew Jesus' origin and who his parents were. Therefore Mark shows that Jesus, as a human being, was a great man among men, who was full of human experiences and human feelings.

Then Mark speaks of the mission and the person of Jesus, which really reveal the personality of Jesus. Hence in the first eight chapters of his gospel Mark speaks of the exorcisms and

other miracles of Jesus. But this hardly suffices to manifest the full personality of Jesus. Therefore he takes the passion of Jesus, which was a scandal to the Jews, and shows that it is precisely this scandal that fully reveals the person of Jesus. In these narratives Mark shows that the eschatological actions of God are taking place in human history in the person of Jesus. So if the people are really convinced that the actions of God are being revealed in the person of Jesus, they should necessarily conclude that Jesus is the Christ.

By giving the passion narratives, Mark shows how God raised up fallen humanity with the resurrection of the crucified and suffering messiah. Therefore the passion and the cross are not scandals, rather they are the imperative condition for the fulfilment of the messianic hope.

(Concluded).